

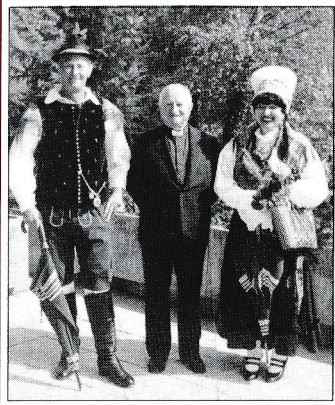
glasilo za salezijansko družino

leto 1995

Salezijanski vestnik

številka

5

Vrhovni predstojnik v Sloveniji 1992.

SALEZIJANSKI VESTNIK 5/95
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ISSN 0353-0477

Uprava: Katehetski center - Knjižice,
Ljubljana - Rakovnik

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Tone Ciglar
Odgovarja: dr. Alojzij S. Šteje
Lektorira: prof. Berta Golob
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Tiskarna Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
Rakovniška 6, p.p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja Ministrstva za
kulturo Salezijanski vestnik šteje med
publikacije, za katere se plačuje 5%
davek od prometa proizvodov. Št.:
415-107/92 mb z dne 12.5.1992.

Salezijanski vestnik je ustanovil
sv. Janez Bosko leta 1877. V
slovenskem jeziku izhaja od leta
1904. Po svetu izhaja v 40 izdajah in
v 19 jezikih (letna naklada je preko
10 milijonov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik vez
med člani salezijanske družine. Izhaja
šestkrat letno. Obvešča o življenju
salezijanske družine doma in po
svetu ter posreduje don Boskovo
vzgojno izkušnjo. Vestnik je don
Boskov dar vsakomur, ki ga želi,
torej zastoj. Hvaležni pa smo za
vsak dar, ki nam pomaga pri kritju
stroškov tiskanja.

Urednik vam

Salezijanska družba in vsa salezijanska družina je ta čas brez vrhovnega predstojnika, kajti g. Egidij Viganò, sedmi don Boskov naslednik, je umrl. Februarja 1996 v Rimu začenja z delom 24. vrhovni zbor salezijanske družbe, ki bo tudi izvolil novega vrhovnega predstojnika.

Prosimo Svetega Duha, da bi bil izvoljen človek, ki bo zvesto nadaljeval don Boskovo karizmo ob prelomu tisočletja. Rajnemu vrhovnemu predstojniku naj velja naša iskrena zahvala tudi za veliko simpatijo do Slovenije in za globoko razumevanje naših potreb.

Mladi so v poletju polnili domove, kjer so poglobljali različne vidike življenja: duhovnost, sodelovanje, vodenje skupin... Mnogokje so tudi zaživel počitniški oratoriji. O tem lahko preberete na osmih straneh priloge.

Veselili smo se tudi našega novomašnika in posvečenja dveh diakonov, eden pa bo prejel posvečenje še jeseni. Zaupna in goreča molitev za duhovne poklice naj bo naša vsakdanja skrb.

Na Gimnaziji Želumlje je 28. julija, ko so zvedeli za rezultate prvih maturantov, vladalo veliko veselje, saj so se dobro odrezali, samo eden ima popravnega iz enega predmeta. Čestitke naj veljajo dijakom in njihovim profesorjem in vzgojiteljem.

Jesenski romarski shod bo misijonski: 60-letnica odhoda v misijone misijonarjev Majcna, Kramarja, Saksida. Navzoči bodo tudi drugi naši misijonarji, ki so letos v domovini. Preberite spored zadaj ali pred praznikom v Družini.

Novo šolsko leto pomeni korak naprej v življenju mladih. Podprimo mlade z zgledom, nasvetom, vodenjem, molitvijo in dobro vzgojo, da bodo prav usmerjali svoje življenje. Naj jim bodo blizu tudi duhovne vrednote, da bi se številnejši odločali tudi za duhovne poklice.

Vsem mladim obilje sreče in blagoslova v novem šolskem letu, učiteljem in vzgojiteljem pa veliko ljubezni in zavzetosti v delu z mladimi.

Do prihodnjic: pozdrav in vse dobro!

Tone Ciglar

VELIK DOBER DAN!

Kaj neki naj bi pomenil ta naslov: "Velik dober dan!"?

Veste, cenjene bralke in bralci Salezijanskega vestnika, da je celotna salezijanska družina izgubila svojega očeta, sedmega don Boskovega naslednika, gospoda Egidija Viganoja. Gotovo vam je ostalo v spominu kako srečanje z njim v Sloveniji. Imel je ta posebni dar, da je znal vsaki skupini in posameznikom povedati pravo vsebino na zelo preprost, jasen in globok način.

Ko so ga predzadnji dan njegovega življenja obiskale sestre hčere Marije Pomočnice (tiste, ki so mu bile v težki bolezni posebej blizu), je na njihov pozdrav "dober dan" odgovoril: "Velik dober dan!" Poudaril je besedo velik. Nakazal je, da se zdaj zanj začena resnični dan; dan brez zatona in konca.

Ni lahko biti tako jasen in prodoren, ko v bolečinah umiraš za rakom. Gospod Egidij Viganò je dejansko s svojim učenjem prinašal "dan" v naše salezijansko življenje in "dan" upanja na zmago Vstalega. Ko je na smrtni postelji pisal zadnje misli za nas, svoje sobrate, je pogostoma imenoval Kristusa kot "Zmagovalca". Sredi umiranja misliti na zmago - to je nekaj velikega.

Zdaj smo mi na vrsti, dragi vsi don Boskovi prijatelji, da širimo okrog sebe "veliki dober dan".

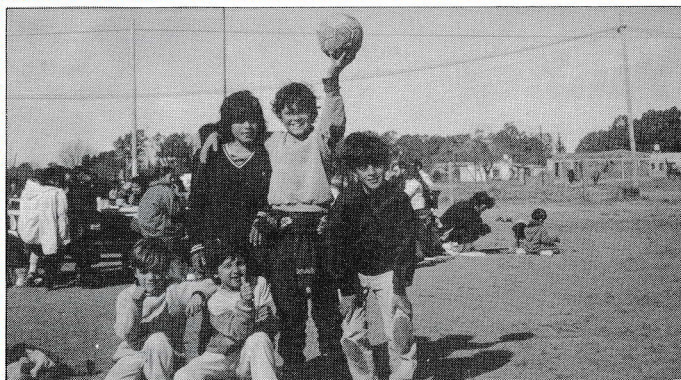
Najprej z molitvijo in vsestransko pripravo 24. vrhovnega zbora, da bi nastala močna in trdna vez med salezijanci in laiki. Z novim šolskim letom naj bi dosedanje molitveno gibanje za duhovne poklice ter še posebej don Boskovi sotrudniki dobili nov zagon in bolj organsko povezovanje. Vsakdo naj premisli, katere darove je prejel od Boga, in skuša storiti vse, da bi zasijali kot dan.

Z novim šolskim letom prevzema skrb za don Boskove sotrudnike sobrat Ivan Turk. Ko se iz srca zahvaljujemo dosedanjemu voditelju, sobratu Tonetu Ciglarju, ki je tako gorel za rast salezijanske družine, obljublamo obema hvaležno molitveno podporo. Gospodu Ivanu vse najboljše pri animiranju molivcev in sotrudnikov, gospodu Tonetu vse najlepše pri urejanju Salezijanskega vestnika.

Imamo tudi novega delegata za mladinsko pastoralo. Doslej je to poslanstvo navdušeno opravljal sobrat Rafo Pinosa, zdaj sprejema to pomembno baklo sobrat Martin Lisec. Kaj naj drugega rečem kot: bodita tudi vidva velik in lep dan za druge, posebej za mlade.

Seveda bo "dan" močnejši, če se mu bomo vsi pridružili z duhovno močjo, ki jo je izžareval sedmi don Boskov naslednik.

Stanislav Hočevar
inšpektor

ARGENTINA OBSEŽNO POSLANSTVO

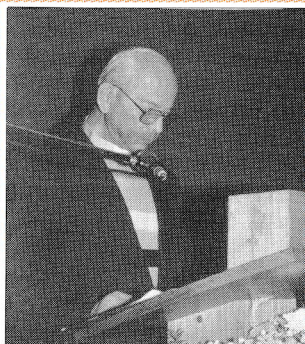
Februarja 1994 sem prišel v La Plato (Argentina), kjer nas je v skupnosti šest sobratov; jaz sem najmlajši, dva sta bolna. Glavno delo je: župnija s 40.000 verniki, dolga je 5 km, z osnovno šolo in vrtcem, skupaj 450 dečkov in deklic; pet oratorijev okrog po župniji (pomagajo nam mladi sobratje); skavti; pastoralno delo s sestrami...

Pošiljam vam nekaj fotografij. Lepe pozdrave vsem. *Jure Langus*

VALPARAISO ČASTNI DOKTORAT

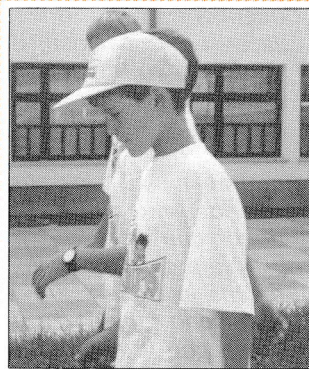
Naš sobrat dr. Aleksander Horvat, dolgoletni profesor biologije na Univerzi v Valparaisu, Čile, je 10. julija 1995 prejel častni doktorat univerze.

To je še eno veliko priznanje za izredno znanstveno in pedagoško delo, hkrati pa tudi našim sobratom, ki na mnogih krajih po svetu uspešno delujejo med velikimi narodi. Iskrene čestitke ob priznanju tudi v Vestniku.

ŽELIMLJE**RAZGIBANO POLETJE**

V juliju so se v Želimljem zvrstile štiri skupine osnovnošolcev na duhovnih vajah. Bile so polne napornega in resnega dela, pa tudi počitniškega razpoloženja. Molitev, gledališki prizori, razmišljanja, delo po skupinah, bogoslužje,... vse to je dalo tem dnevom delovni značaj. Igre, veseli večeri, večerni sprehodi z baklami, športna tekmovanja,... so dali tudi počitniški navdih.

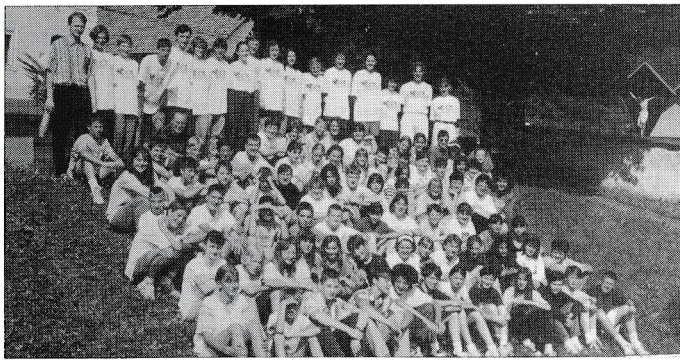
Ob nežni glasbi smo se podali na pot, novim dogodivščinam naproti, razmišljali o prijateljih in tujcih, ter ob tem takoj postali bolj pozorni na tiste, ki so bili med nami prvič in so se še nekoliko bali spregovoriti. Iskali smo sebe - ne takšne,

kakršni smo, takšne, kakršni bi morali biti -, da bi znali nagovoriti druge, da bi jih znali obogatiti. Na žalost smo opazili, da nam še veliko manjka do popolnosti; ta zavest nas je družila v večernem mraku in nas spodbudila, da smo se tudi v zakramentu sprave srečali z Bogom in ga prosili, naj nam pomaga, da bomo znali voditi sebe in druge. Ko se je okrog nas začel podirati tisti lepi svet, ki je resničen samo v pravljicah, smo sklenili, da se vrnemo domov.

Nismo se vračali takšni, kakršni smo prišli. Odhajali smo bogatejši, saj smo se iz izkušenj drugih nekaj naučili. Spoznali smo nove prijatelje. Jure, Hanzej, Marko, Gašper, Polona, Dominika, ...: Hvala vam, da ste prišli na te duhovne vaje. Z vsakim prijateljem, ki ga srečam, z vsakim izmed vas me je nekaj več. Zaradi vas tudi v trenutkih teme lahko upam, da mi bo podarjena luč in do bom našel brata, sestro, ki mi bosta pripravljena ponuditi roko in iti z menoj po poti skozi življenje. *RC*

ŠKOCJAN POČITNICE NA POHORJU

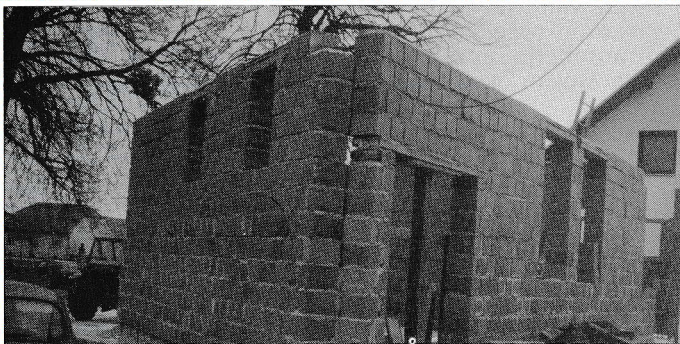

Z mladinskim pevskim zborom smo odšli na počitnice na Pohorje. Skupina s kolesi je odšla že prejšnji dan. Mimogrede smo se ustavili na novi maši v Sevnici.

Na Pohorju smo preživeli šest lepih dni v igri, veselju, razigranosti, pogovoru in molitvi. Spremljali smo zgodbe dečka Azafa

VERŽEJ NOVI PROSTORI

Gospodarsko poslopje je dotrajalo, zato smo ga podrli. Na istem mestu raste nova zgradba, kjer bodo primerni prostori za veoruk, župnijske organizacije, dvorana in drugi nujni prostori, brez katerih ni dobre kateheze in pastorage. Posebno pozornost posvečamo mladim, mladinskim voditeljem, skavtom, družinam, bolnikom in otrokom, pevskim zborom.

Župnijski pastoralni svet in drugi župljani so prizadevno kot za svojo stvar poprijeli, zato dela hitro napredujejo. Zaupamo v Marijo Pomočnico in priprošnjo sv. Janeza Boska.

M. M.

in ob njih oblikovali dan. Bilo nas je 42. Razdeljeni smo bili v šest skupin; te so tudi pripravljale hrano in pospravljale, oblikovale mašo in delo po skupinah.

Najbolj smo se med sabo povezali na celodnevem pohodu. Šli smo do slapov Šumik. V prekrasni naravi smo občudovali čuda stvarstva.

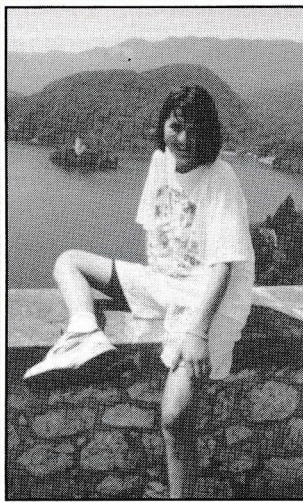
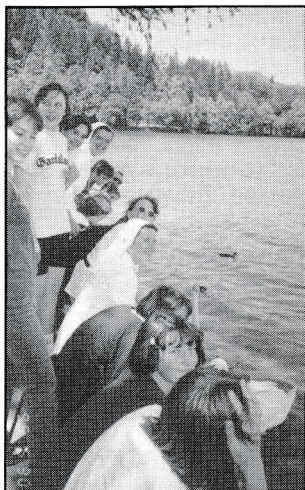
Ustvarilo se je lepo razpoloženje. Nobenega ni bilo treba priganjati k delu. Medsebojno povezanost smo nadaljevali na izletu v Gardaland naslednji teden. *F. B.*

BLED

V DOMU DUHOVNIH VAJ

Preteklo šolsko leto je za nami, prav tako tudi počitnice. S hvaležnostjo se oziramo nazaj in v duhu preletimo obraze mladih, ki smo jih srečevale. Skupaj smo doživljali skrivnost Božje bližine v duhovnih vajah. Skupaj smo se bogatili. Dom duhovnih vaj Lavra Vicuña je v preteklem šolskem letu sprejel 26 skupin, skupaj 570 mladih.

Nekaj skupin smo vodile sestre, druge so prišle s svojimi animatorji. Z vsako skupino se je razširjalo tudi naše srce, saj smo jih skušale sprejeti kakor matere, sestre in prijateljice. Še naprej jih nosimo v svojem srcu, vključujemo jih v molitev in darovanje, da bi njihovo srečanje z Bogom ne bilo le kot oaza v puščavi, ampak vsakdanja resničnost.

Hvala vam vsem, ki nas podpirate pri našem delu in z dobrohotnostjo sprejemate mlade v svojem okolju.

sestre z Bleda

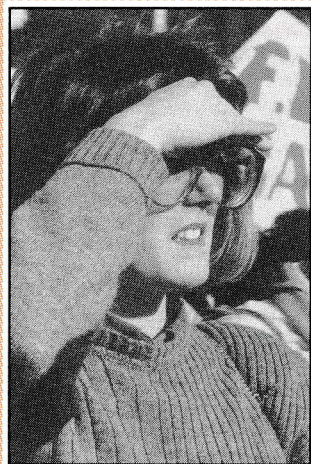

DBP

TO JE POT, KI SEM JO ISKALA

Sprajšem se, kaj je človek brez Božje pomoči. Vsakdo se rad spomni nečesa lepega, kar ga napolnjuje z veseljem in mu vliva novih moči za premagovanje vsakdanjih težav.

Spoznati, da ti ni podarjeno zakonsko življenje, je lahko lepa

ali kruta resnica. Čeprav nisem več rosnomlada dekle, sem Bogu hvaležna, da me je povabil med don Boskove prostovoljke. Tako je obdobje čakanja prineslo svoj sad in cilj. Na vprašanje, ali želim tudi jaz biti don Boskova prostovoljka, je bilo odločilnega pomena in obenem odgovor, da sem ravno to čakala in iskala. Gospodu sem z veseljem odgovorila na podano mi roko in to je bilo nekaj tako radostnega, da se ne da opisati. Ti, ki bereš te vrstice, boš lahko v polnosti to doživela šele takrat, ko boš tudi sama doživela podobne trenutke.

Spoznala sem, da sem na pravi poti. Moje življenje je postalo polno, dobilo je svoj pomen, in končno, nisem več sama. Zavedam se, da me spremlja On, ki mi vliva novih moči in je

zame pot, resnica in življenje. Duhovni poklic don Boskove prostovoljke mi omogoča živeti v svetu, v svojem delovnem okolju. Daje mi možnost, da se darujem za svet, za bližnjega in sem navzoča v vrtincu mladih.

Želim, da se tudi ti vprašaš: Kaj pa jaz? Ali ne kliče Jezus tudi mene prav na to pot?

Prepusti se Bogu, da on vodi tvoje življenje in boš srečna. Don Boskove prostovoljke smo vsele vsake, ki se odzove na ljubezen Božjega klica. Tudi zate molimo, ti pa prosiš za nas in za naše poslanstvo, da bomo mogle biti žive Kristusove priče v svetu na don Boskov način.

DBP

INDIJA

SESTRE HMP V INDIJI

Indija je na svetu med prvimi proizvajalci filmov z nizko ceno in seveda še nižjo kvaliteto. Ulice v Madrasu so polne velikih reklamnih plakatov. Odraščajoči dečki in deklice pa, medtem ko cele dneve postajajo po uličnih vogalih in prodajajo cvetje ter potrebščine za ribolov, so pripravljeni pustiti tudi dnevni obrok hrane, samo da ne bi zamudili zadnjega filma.

Sestre z žalostjo in skrbjo opažajo, kako odrasčajoče deklice zapuščajo šolo, ker se ne morejo upreti vabi filmov. Mnoge sanjajo o filmski karieri in poskušajo srečo, četudi se njihov obraz pojavi samo v množici. Položaj postaja iz dneva v dan težji. Prizori vseh vrst nasilja se množijo, in vzgojitelji, laiki in sestre so se odločili, da nastopijo javno in odločno.

Tako so v zadnjih mesecih v Valloreju (Madras) ustanovili koordinacijsko skupino z imenom Gibanje za razvoj človeškega dostojanstva. Takoj so bile načrtovane nekatere konkretne akcije, h katerim so pritegnili dijake sestrskih in drugih mestnih šol, prebivalce vasi, razne organizacije in skupine, ki se zavzemajo za pravice žena,

območne oblasti in celo nekatere lastnike javnih lokalov.

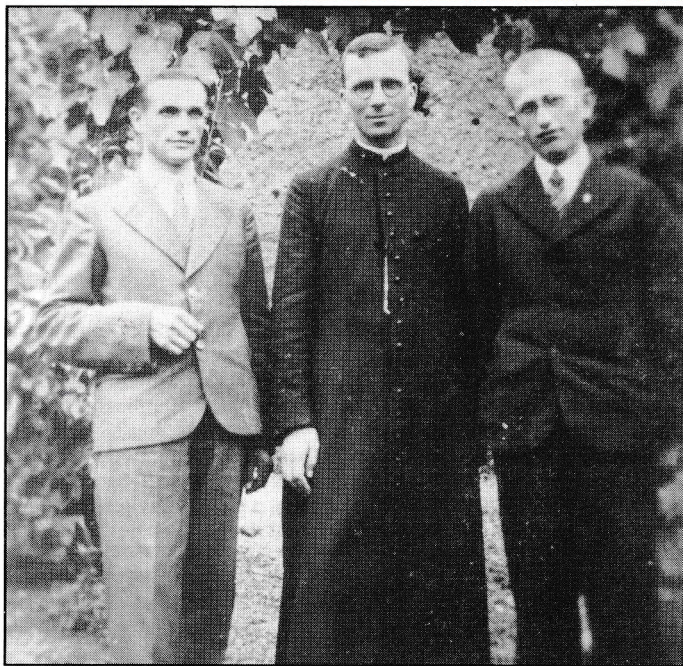
Zahtevali so, da njihov glas doseže javno mnenje in zdrami družine, da bodo pozorne na vsebino filmov, ki jih mladi gledajo. Predsedniku države, ministru za informiranje in filmskim združenjem je bilo poslanih več tisoč podpisanih kartic s protestno vsebino. Organiziran je bil tudi protestni pohod, ki se ga je udeležilo več kot 6.000 študentov ter mož in žena, pripadnikov različnih gibanj, ki si na ta ali oni način prizadevajo, da bi zaustavili slabo in širili dobro.

Vse od začetka sta bili postavljeni dve zahtevi: odstraniti prizore nasilja in pornografijo iz kinodvoran ter nespodobne rek-

lamne plakate z ulic. Posebni odbor je potem tudi preverjal, koliko so bile te zahteve v praksi uresničene.

Ta pobuda je imela velik odmev v tisku, tako na krajevni kot na državni ravni. Na različne načine (intervjuji, razni javni nastopi itd.) so bile preko sredstev družbenega obveščanja končno podprte tudi pravice in upravičene zahteve državljanov in gledalcev. Istočasno pa je bila osvetljena tudi vzgojna naloga filma, ki jo je v svoji poslanici za svetovni dan sredstev družbenega obveščanja in ob stoletnici prve javne projekcije filma znova poudaril papež Janez Pavel II.

po DMA-news, 1995/4-5

60 LET V MISIJONIH

15. avgusta 1935 so v svetišču Marije Pomočnice prejeli misijonski križ Oravec, Majcen in Kramar. Bogu smo hvaležni za poklic misijonarjev, neutrudnim oznanjevalcem pa čestitamo ob bisernem jubileju.

Lipovci, lepa vas v župniji Beltinci v Prekmurju, ni znana samo po hokeju na travi, temveč tudi po številnih bralcih Salezijanskega vestnika in po vnetih članih molitvenega združenja za duhovne poklice. Tako kot iz vseh vasi beltinske župnije je tudi iz Lipovec veliko število poklicev, med njimi precej salezijancev. Na različne načine tudi v tej vasi podpirajo salezijanske poklice in ustanove. Poslušajmo, naj nam spregovori gospa Rozalija.

BRALCI Z VESELJEM

V Lipovcih imamo 33 naročnikov Salezijanskega vestnika. Večina ga dobiva na skupen naslov, le manjše število tudi posamezno. Vsi smo zelo zadovoljni z vsebino in komaj čakamo, da ga dobimo.

V stik s salezijanci sem prišla prek moževega strica, ki je bil duhovnik salezijanec (g. Avguštin Jakob). V Lipovce pa sem prišla leta 1952. Prej sem večkrat na leto z družino poromala na Rakovnik v svetišče Marije Pomočnice, zdaj pa, ko sem v pokoju in vdova, obiščem svetišče vsaj enkrat letno. Tam mi je vedno lepo.

Iz Lipovec je doma sedem salezijanskih duhovnikov, nekateri so že rajni. Okrog leta 1980 smo začeli moliti za duhovne poklice. Na začetku nas je bilo 12 molivcev, sedaj nas je že 40. Zbiramo se vsako nedeljo zvečer v vaški kapeli, kjer molimo za nove duhovne poklice. Zadnje nedeljo v mesecu pa gremo neka-

teri v Veržej, kjer imamo skupno srečanje z drugimi molivci; tako skupaj z molivci z obeh strani Mure molimo za nove duhovne poklice v domačih župnijah in v vsej Cerкви na Slovenskem. Iz naše vasi je tudi en bogoslovec in en dijak v Gimnaziji Želimlje.

Vsem mladim bi želela povedati, da naj bodo skromni, ponižni, naj radi molijo, predvsem pa naj v življenju ostanejo zvesti Bogu, ker je prava sreča le v njem.

Tudi v naši družini se trudimo za vsakodnevno molitev in reden obisk svete maše. Imam dve hčerki in sina ter šest vnukov, med katerimi se počutim srečna.

Vse, ki urejate Vestnik, in vse naročnike pristrčno pozdravljam in želim veliko Božjega blagoslova in zdravja.

Rozalija Jakob
Lipovci 119
69231 Beltinci

OB VZNOŽJU BRUHAJOČIH VULKANOV

Tak je naslov drobne knjižice, v kateri nam misijonar g. Jožko Kramar popisuje zanimivosti misijonarjev na Papui Novi Gvineji, kjer poleg njega delujejo tudi laiški prostovoljci iz Slovenije: gdč. Zvonka Kopina, g. Franci Kurent in g. Uroš Glavač. Zvesti poverjeniki jo v prihodnjih dneh dobite kot priznanje za svoje požrtvovalno delo, drugi jo lahko naročite na našem uredništvu in tako podprete nov misijon, ki ga gre ustanovljat neutrudni g. Jožko Kramar, ki je pred 60 leti skupaj z g. Majcnom odšel v misijone.

30 LET V MUŽLJI

Letos, 1. septembra, mineva 30 let, kar so prišli salezijanci v Mužljo (predmestje Zrenjanina), v madžarsko dvojezično župnijo v Banatu. Župnija je bila ustanovljena leta 1899, cerkev pa sezidana leta 1902. V Mužlji sedaj živi 7.200 katoličanov.

Salezijance je prosil takratni beograjski škof Grabrijel Bukatko, ki je bil velik dobrotnik salezijancev. Razlog: pomanjkanje duhovnikov. Tukaj katoličani živijo med drugoverniki, različnimi narodi, med župnijami so velike razdalje.

Salezijanci smo prišli na pravo mesto: v predmestje, med delavce in delavsko mladino. V dveh osnovnih šolah v Mužlji je

600 katoliških otrok. Večina teh hodi k verouku. Srednješolci obiskujejo šolo v Zrenjaninu.

Poleg rednega dušnopastirskega dela največ časa posvetimo mladini. Na začetku leta je imel inšpektor g. Stanislav Hočevar duhovne vaje za srednješolce, ki so naši ožji sodelavci. Po njihovem mnenju so bile duhovne vaje zelo koristne; upamo, da bodo obrodile sadove. Za devetdnevnicu k don Boskovemu prazniku imajo govore in program pri maši salezijanski sodelavniki. Pridigar za don Boskov praznik je redno škofijski duhovnik, tako da vsi škofijski duhovniki poznajo don Boska.

Marca smo imeli misijon v tistem delu Mužlje, ki pripada k novi cerkvi sv. Dominika Savia; blagoslovljena je bila lani. Večkrat smo slišali: Kako, da vi sedaj gradite cerkev, ko jih drugje rušijo? Naš odgovor je bil: "Zaupamo v Boga in v priprošnjo Dominika Savia."

Salezijanski mladinski center deluje že dve leti. Ima statut. K centru spadajo: ministranti, Marijina družbica, misijonski krožek, dramska sekcija, skavti, pevski zbor, glasbena skupina, ansambli, biblična skupina, taizejska skupina, skupina za organizacijo mladinskih srečanj v vsej škofiji.

Oratorij je odprt za mladino vsak dan od 19.00 do 22.30, za osnovnošolce pa ob sobotah in nedeljah od 14.00 do 18.00. Kaplan Stojan Kalapiš, ki te ure preživi med mladino in otroki, je obenem predsednik Zveze skavtov v Vojvodini. S člani upravne-

13. stran ➤

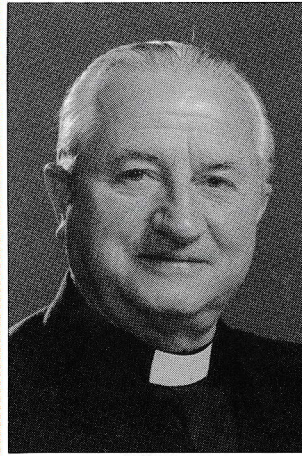
EGIDIJ VIGANÒ

SEDMI DON BOSKOV NASLEDNIK

Rim, 23. junij 1995:

“Umrl je vrhovni predstojnik g. Egidij Viganò. Bil je sedmi don Boskov naslednik.

Vrhovni predstojnik salezijancev je umrl davi v glavni hiši na Via della Pisana v Rimu.”

Gospod Egidij Viganò bi 26. julija dopolnil 75 let. Rodil se je v Sondriu v Lombardiji očetu Francu in materi Mariji Enriketi kot prvi od desetih bratov, od katerih sta ob njem še dva postala salezijanca, ena sestra pa redovnica v družbi kanosijank. Osnovno šolo je končal v Sondriu in v Chiariju, nato pa leta 1935 stopil v salezijanski noviciat v Rebaudengu v Turinu.

Leta 1939 so ga poslali v Čile, ki je postal njegova druga domovina. Vse do leta 1972 je bilo tam njegovo delovno polje in salezijansko apostolsko sluzenje. Dolga doba, ki jo je posvetil mladini in študiju. Naredil je namreč doktorat iz teologije na katoliški univerzi v Santiagu, ki ga je sprejela kot docenta in mu nato zaupala dekansko službo na fakulteti. Obenem pa je skrbel za vzgojo mladih salezijancev in bil član raznih svetov na škofiji in pri redovnih družbah.

Čilenski škofje so ga vzeli kot bogoslovnega strokovnjaka na vsa štiri zasedanja drugega vaticanskega zbora. Ob koncu zbora je bil izvoljen za inšpektorja in

predsednika Narodne konference višjih redovnih predstojnikov Čila. Zaradi njegove slave bogoslovnega učenjaka ga je Sveti sedež imenoval za člana škofovskih konferenc v Medellinu (1968), v Puebli (1979) in v Santo Domingu (1992).

Leta 1971 je bil izvoljen za člana vrhovnega sveta salezijanske družbe kot svetovalec za vzgojo. Zato se je naslednje leto preselil v Rim.

Leta 1977 je bil izvoljen za vrhovnega predstojnika salezijanske družbe in bil nato še dvakrat po šest let za isto službo, 1984 in

1990. Med svojim službovanjem kot vrhovni predstojnik je trikrat prepotoval ves svet in obiskal salezijanske ustanove na vseh celinah. Njegovo vodstvo pa bo zaznamovano s prenovitvijo salezijanskih konstitucij in z velikim misijonarskim zagonom salezijanskega dela v Afriki.

Kot vrhovni predstojnik je bil tudi veliki kancler Salezijanske papeške univerze v Rimu. Papež ga je imenoval za konzultorja Papeškega sveta za družino, Papeškega sveta za laike in za člana Kongregacije za ustanove posvečenega življenja in družb apostolskega življenja. Bil je tudi član Kongregacije za evangelizacijo narodov in pripravljalne seje škofovske sinode za Evropo in stalne medkurijske komisije za pravičnejšo razdelitev klera.

Dve leti je bil tudi predsednik Zveze vrhovnih predstojnikov. Leta 1986 je imel duhovne vaje za papeža in rimsko kurijo. Veliko je prispeval posebno na zadnji škofovski sinodi o posvečenem življenju. Zadnje mesece pa je preživel v prenašanju trpljenja. Gospod Viganò bo ostal poznan tudi zaradi številnih napisanih razprav teološkega in duhovnega značaja.

Vikar rajnega vrhovnega predstojnika g. Juan Vecchi, Argentinec, je do izvolitve novega vrhovnega prestojnika prevzel vodstvo salezijanske drube, ki šteje 17.561 članov in deluje v 89 inšpektorijah v 113 državah sveta.

HOČEM, Z BOŽJO POMOČJO!

Dragi molivci za duhovne poklice!

Z radostjo in hvaležnostjo smo spremljali letošnje novomašnike na dan posvečenja, ko so Bogu in svojim ordinarijem izrekli svoj: Hočem, z Božjo pomočjo! Ob različnih priložnostih smo poslušali njihove izpovedi in znova zaslutili, kako Bog preseneča, kako je duhovni poklic čisti Božji dar. Novomašniki se znova zahvaljujejo vsem dobrotnikom, zlasti tistim, ki so in ki še bodo molili zanje.

V počitniških mesecih smo z molitvijo spremljali mnoge mlade, ki so se udeležili duhovnih vaj in drugih tovrstnih srečanj, saj so to prednostni trenutki, ko se mlad človek v tihoti, zbranosti in molitvi vpraša o izbiri svojega poklica. Vsem mladim želimo uspešno novo šolsko leto, posebej še tistim, ki so se odločili za duhovniško ali redovniško življenje.

Veliko se govori in piše, kako se Slovenci pripravljamo na pastoralni obisk papeža Janeza Pavla II., ki bo v maju 1996. Na prvem mestu bodi duhovna priprava. Molivci za duhovne poklice se tega obiska še prav posebej veselimo, saj vemo, da je papežev obisk povsod, kamor pride, močan klic mladim, da bi darovali svojo mladost Bogu in bližnjemu. Papež Janez Pavel II. skoraj redno, kadar nagovori družine in mladino, omenja in spodbuja k izbiri duhovnega poklica v najrazličnejših oblikah. Posejano seme navadno pade v rodovitno zemljo. Upamo, da bo tako tudi pri nas v Sloveniji.

Molivci za duhovne poklice pa se bomo vključili tudi v akcijo molitve rožnega venca pod geslom: Za vsakega prebivalca Slovenije in za vse Slovence po svetu!

Želim vas spomniti še na molitveni dan za duhovne poklice, ki ga organizirajo vse tri slovenske škofije, in bo v soboto, 9. septembra 1995 na Brezjah, Ptujski Gori in na Sveti gori.

Voditelj molivcev je bil premeščen iz Boštanja na Rakovnik, v bližino svetišča Marije Pomočnice. Upam, da bom sedaj imel več časa za vas, dragi molivci, in za salezijanske sotrudnike, ki so močna veja salezijanske družine.

Želim vam varstva Marije Pomočnice in vas lepo pozdravljam.

Ivan Turk

Rakovniška 6 p.p.4

61108 Ljubljana, tel.: 061/127-30-39

MOLITVENI NAMENI

OKTOBER

Rožni venec - molitev lepa za vsak dan...

Molivce prijazno vabimo, da bi ga namenili tudi za tiste, ki so opustili družinsko molitev, da bi se v njihove družine zopet vrnila.

NOVEMBER

Molimo k našim svetniškim kandidatom za nove duhovniške in redovniške poklice; posebej te namene priporočajmo rajnemu nadškofu Vovku.

K BOGU SO ODŠLI PO PLAČILO

Elizabeta Kevc, Lenart
Rozalija Černelič, Sv. Križ,
Podbrežje
Katarina Balažič, Brattonci
Marija Škafar, Brattonci
Anton Štern, Boštanj
Ana Lah, Pilštanj
Marija Gubenšek, Sevnica
Mici Kovačič, Mokronog
Francka Kranjc, Ivanje selo
Francka Turk, Žvirče
Dušan Zorko, Tolsti Vrh/Špitalič
Marija Petkovšek, Godovič
Elizabeta Pepevnik, Ravne

Pohorje '95

DUHOVNI KAMP ZA MLADE

Oče, rada bi bila zrcalo, v katerem bi odsevala tvoja podoba. Stvarnik moj, ne bom zapirala vrat srca pred tabo, ki vstopaš skozi zaprta vrata. Rada bi prisluhnila tvojim klicem. Nočem zapustiti tvoje dlani.

Kokosov oreh ni prav nič prijeten, ko ga pogledaš. Ampak veste, kaj je skrito v njem? Čudovito mleko, snežno belo. Mnogokrat smo podobni kokosovim orehom. "Uh, kako grda sem, ti lasje, te noge..." Pozabljamo pa na vse, kar je skrito v srcu. Vse naše sposobnosti, talenti, vse lepo... Trudili smo se, da bi vse to videli.

Svoje roke ti dam za dobra dela, noge za pot miru, srce in razum za pomoč drugim.

BODI PRIJAZEN DO SAMEGA SEBE

Eni pozabijo pogledati, kdaj odpelje vlak v Maribor, drugi se udobno pripeljejo s kombijem, polnim dišečih štruc, tiste tretje pa kar starši pripeljejo. Ampak vsi pridejo na Pohorje - po veselje in mladost v pohorski gozd.

Kdo sem? Zakaj mi je Bog dal roke, noge, pa tudi jetra? Zakaj sem lahko vesel? Kaj dobrega se skriva v meni? Vse to so tuhtali ti ljudje.

Bil je ponedeljek in pogovarjali smo se o svojem telesu. Z vsa radovednostjo smo reševali teste, da bi ugotovili, če smo flegmatiki (ha, ha, ha). Bog je dal slavnemu rokohitrcu Toniju z Bleda prav spretne roke. Ves večer smo se zabavali z njim. Še geniji niso pogruntali njegovih potevgaščin.

Slap Šumik smo tudi obiskali. En majhen sprehodek za tako

POČITNICE ZA

mlade in vesele ljudi. Klobase na ognju si tudi znajo sami speči. Zvečer pa kot pravi pevci pojejo navdušeno in lepo.

Hvala, Bog, za tako lep dan!

Bog ljubi mladega človeka, če mu le dovoli, da zaigra na strune njegovega srca. Dve uri je

Kako težko se je sprejeti, ko ljudje ves čas postavljajo merila popolnosti. Kdo sem? Sem list, ki šele poganja? Ne vem, ker ne znam stopiti iz sebe in pogledati od daleč. Hvala, Bog, da si me ustvaril takšno.

iz dnevnika

bil nekdo sam z njim. Pri mašni daritvi smo položili na oltar stvari, ki smo jih prinesli s puščave: odmrlo lubje, ki noče rasti na drevesu, jagodo za vsakogar, vejico, ki ima na koncu zelen poganek.

Sreda svečer in Sonja. To dekleta gleda s srcem, ker njene oči ne vidijo. "Je faca", sem slišala.

V četrtek smo prosili Boga odpuščanja.

Še o svojih poteh in načrtih smo razmišljali, petkovo popoldne iskali prave poti po gozdu in se v igri odločali za različne stvari v življenju.

Gospod, pripravljen sem sprejeti in nositi svoj križ, ker verujem, da bo moj trud enkrat poplačan. Pomagaj mi ublažiti najhujše muke in težave, da na svoji dolgi poti ne bom obupal.

iz dnevnika

Je na koncu vsak vedel, kdo je? Težko odgovorim. Pomembno je, da smo iskali nekaj dobrega v sebi, se trudili biti prijazni in seboj.

Čutim neslišni glas: nekdo te bo ljubil, kakršno te je ustvaril!

iz dnevnika

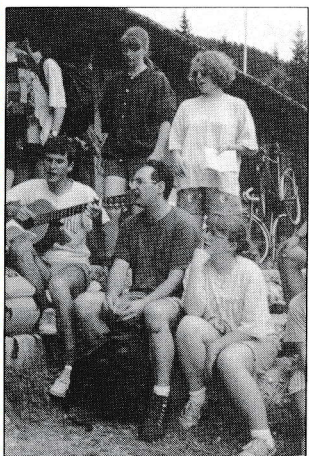
Jerneja

Uskovniški teden '95

POGLOBITEV

STRPNOST KOT ZAČETEK NOVE POTI

Ko tole pišem, sedim pred bajto na Uskovnici, ko že ni nikogar več. Ampak pred oči mi še živo stopajo obrazi prijateljev, od katerih sem se poslavljala. Pod tisto veliko smreko so se še enkrat ozrli nazaj, kot bi hoteli ujeti še zadnji košček nekih sanj. Potem izginejo po poti v dolino, da bi še drugi upali. Pa kako so različni! Eni z velikim nahrbrtnikom, drugi z dobro voljo, ker je menda še najboljša, tretji s solzicami v očeh, eni s srcem v dlaneh.

In sem šla v kapelico. Nikogar več ni bilo tu, ampak zdelo se mi je, da tam spredaj vidim Jožeta, ki vse pristrčno pozdravlja v nedeljo zvečer. O Bog, kako daleč je že ta nedelja, ko si rekel desetemu uskovniškemu tednu. Nekje tam zadaj se kamen čudi, kako vsi glasno pojejo. Točno, tule so sedeli Tone, Lojze, Franček in Marta in nam govorili o strpnosti. Da, to je šele prvi korak na poti ljubezni, pa da moraš na-

jprej vzljubitisebe, če hočeš sprejemati drugega v vsej njegovih drugačnosti. Vidim Martina, ki stopi k vsakemu, ga pokriza in mu reče: "Spreobni se in bodi iskren, odprt, upaj, ljubi svojo sestro." Tukaj pa je sedela Katarina, ko je pri jutranji molitvi govorila o ljubezni do sovražnikov. Težko jih je menda ljubiti, toda za sočloveka je mnogokrat dovolj preprosta roža drobnih pozornosti. Spomnim se deklice, ki zvedavo odpira pismo: "Kaj le mi je napisala prijateljica?" Neka druga deklica je tu molila. Zamaknjeno je zrla na oltar, kjer se je Bog daroval. Tudi zanjo in zate, ki to prebiraš. Vidim Tadejo. Srečna je, ker se je vrnila k Očetu v tih domači kraj. Na blazini je sedela in se zahvaljevala Bogu. Mira pa je jokala, ker smo bili zadnji dan skupaj.

Kako močno sem še čutila mrežo prijateljstva, kot bi stene še hotele zadržati vso srečo, ker smo bili skupaj in se imeli radi.

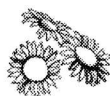
Zunaj zopet globoko zajamem zrak in se zazrem v Viševnik. Drobnost se nasmehnem, ko podoživljam pohod na Vodnikov dom. Bog nas je pa res obilno blagoslovil. "Mnogokrat se je vse stemnilo, bobnelo grozno od gora, dodobra nas je namočilo, a ni nam spralo zaupanja", smo prepevali, ko smo se posušili. Hvala, Bog, tudi za to, saj smo postali še večji prijatelji.

Med uro puščave smo sedeli pod temi smrekami in tuhtali vse mogoče. Pod to pipo smo s polnimi dlanmi s skalno hladne vode prebujali svoje oči in srce in si rekli dobro jutro. Že zjutraj se je prijatelj razveselil takega, kot si.

Le še drobčen sončni žarek me je pobožal. Oditu bom morala od tod, ker postaja hladno.

Čez eno leto se zopet vrnemo, vsi skupaj, da bomo sanjali nove sanje, ki jih bomo nesli s seboj v dolino. Ampak zakaj je pesnik vzkliknil: "Nazaj v planinski raj!?" Kot bi vedel. Toda sanj, prijatelj, ti ne more nihče ukrasti.

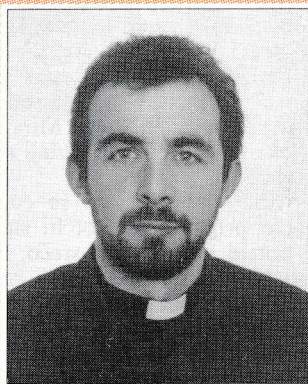
Jerneja

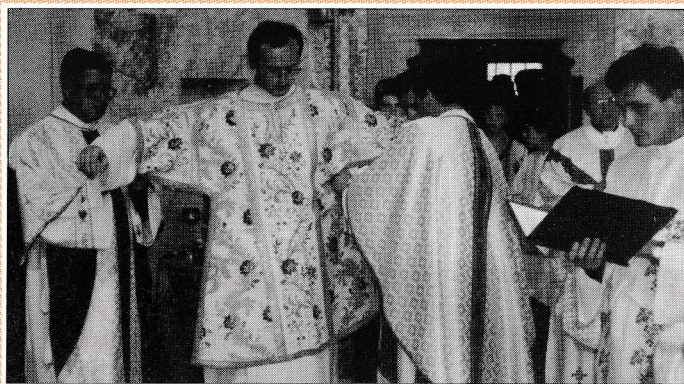
POSVEČENI ZA POSLANSTVO

Vsi, zlasti molivci za duhovne poklice, smo se razveselili mladih salezijancev, ki so izrekli svoj veliki da Gospodu na njegov klic. Ob novomašniku sta prejela diakonsko posvečenja dva bogoslovca, eden pa ga bo jeseni.

Viktor Ganc, novomašnik

Milan Kavčnik, diakon

● Moja domača župnija je Sevnica. Izhajam in delavsko-kmečke družine, saj sta bila oba starša vedno zaposlena, imeli pa smo tudi nekaj zemlje. Imam še dva mlajša brata, ki sta že zaposlena.

Za duhovniški poklic se nisem odločil kar tako na hitro, saj nisem bil deležen neposrednega Božjega klica kot Samuel ali kot don Bosko. To je bila pot postopnega spoznavanja Božje volje.

Že od mladih let sem bil reden ministrant. Po končani maši sem se večkrat ustavil v župnišču. Posebej sem bil prijatelj s kaplanom. Z njim sem kot ministrant šel večkrat v hribe. Od četrtega razreda osnovne šole sem zahajal na duhovne vaje v Želimlje, kjer sem se dobro počutil in spoznal precej prijateljev. Tako sem se potem po končani osemletki odločil za Želimlje.

Po dveh razredih gimnazije sem opravil noviciat, postal salezijanec in potem dokončal gimnazijo. Vsa leta sem se, zlasti med počitnicami, vključeval v duhovne vaje mladih kot animator. Potem sem bil dve leti na Rakovniku in na Teološki fakulteti končal dveletni študij filozofije. Nato me je pot vodila v Italijo. Leto vzgojne prakse sem opravil v Chieriju, kjer sem popoldne sodeloval v oratoriju mladinskega centra. Ves čas sem bil blizu krajev, kjer je živel don Bosko.

Potem sem v Turinu nadaljeval študij teologije, vmes pa opravljal pastoralno prakso v župniji turinskega predmestja; ukvarjal sem se predvsem s problematično mladino, ki živi na robu družbe. Tako sem se srečeval s problemi alkohola, mamil in drugih zasvojenosti mladih.

Priprava na duhovništvo ni bila kratka, kljub temu je minila zelo hitro. Včasih je bila naporna, polna presenečenj in notranjega navdušenja. Ni mi žal za to odločitev saj upam, da bom lahko kot salezijanski duhovnik napravil veliko dobrega za slovensko mladino.

Za novomašno geslo sem si izbral vrstico iz Markovega evangelija: "Pojdite po vsem svetu in oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu!" Vsi smo poklicani, da bi oznanjali evangelij: v družini, na

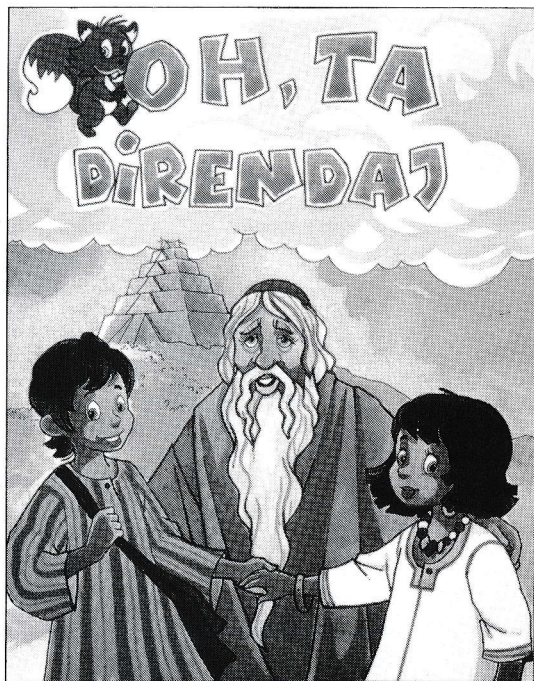
ulici, pri delu. Pa ne samo tistim, ki hodijo v cerkev, ampak predvsem tistim, ki božje besede še ne poznajo. Kot salezijanec pa sem poslan oznažat evangelij predvsem mladim, ki iščejo resnico, ki iščejo Boga.

Vsem, ki ste me spremljali, zame molili ali me drugače podpirali, najlepša hvala.

● Doma sem iz župnije Šenčur. Študij teologije sem končal v Turinu. V diakona me je posvetil nadškof dr. Alojzij Šuštar 17. junija v domači župniji.

Diakon je služabnik. Na spominsko podobico sem dal natisniti geslo: Služiti Bogu in ljudem in to zaradi ljubezni do Jezusa Kristusa. Kakor je zapisal apostol Pavel v Drugem pismu Korinčanom. Služiti najprej Bogu, kajti on me je izvolil in poklical, da

OH, TA DIRENDA? Oratorij '95

POZDRAV IN VOŠČILO

Vsem vam, dragi mladi prijatelji, ki ste sodelovali pri Oratoriju '95, prisrčen pozdrav in iskrene čestitke! Po mnogih župnijskih skupnostih naše domovine ste sprožili pravo gibanje. Kot mladi animatorji ste zbirali sošolce in prijatelje, mlajše in starejše od sebe ter jim omogočili mnoga lepa doživetja, predvsem pa prijateljstvo. Lepo je, da ni manjkalo petja, veliko različnih del in iger, še posebej pa ne razmišljanja in molitve. Babilonski stolp, o katerem poroča Sveto pismo, vam je zbudil toliko različnih misli, molitev in vprašanj. Verjetno ste nanovo in še močneje odkrili, kako velika je vloga animatorja, ki vse povezuje, usmerja in omogoča pravo duhovno ozračje. Želim vam, da še naprej sodelujete. Tudi tako, da se zberete vsi skupaj in vse Slovenije.

Pričakujemo vas in pozdravljamo!
V imenu vseh salezijancev

Stanislav Hočevar, inšpektor.

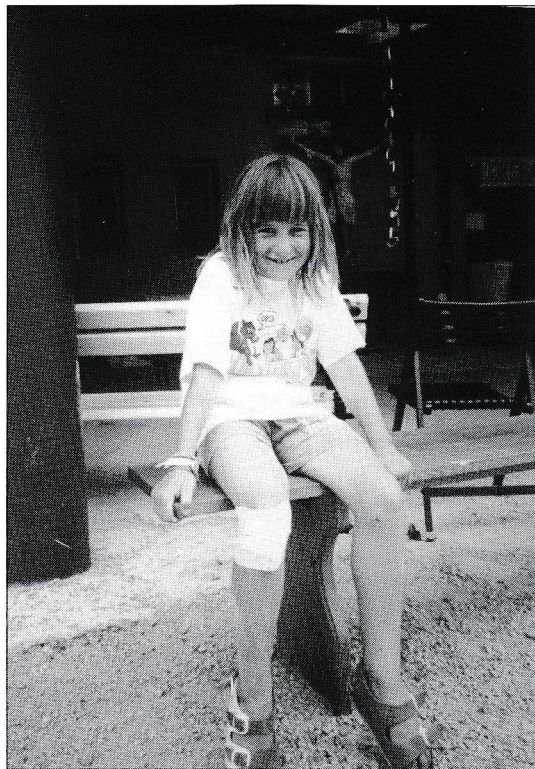

ZGODBA O AZAFU

Enajstletni Azaf se je po očarljivem pripovedovanju trgovca iz karavane iz puščavske oaze Vadi odpravil v mesto Babilon. Želel je videti hiše, grajene iz kamna in opeke, saj vsega tega še nikoli ni videl; njegov rod je namreč prebival v šotorih. Na poti se mu je pridružila izstradana puščavska lisička Loko. Ravno v času, ko je Azaf obiskal mesto, so tam gradili mogočen stolp, ki mu ni bilo primere na vsem širnem svetu. Azaf, ves prevzet od tega čudesa, ki se bo zdaj zdaj dotaknil neba, je na vsak način hotel splezati na vrh. Vendar je kmalu spoznal, da je tujec med temi prezetnimi in ošabnimi ljudmi. Ni imel znancev, prijateljev..., prepuščen je bil samemu sebi. Lakota in žeja sta ga prisilili, da je jedel kruh v potu svojega obraza. Prvič v življenju je videl tržnico in majhne krožce, ki so mu ljudje rekli denar. Denar?! Ne, tega ni poznal. V njegovi vasi je oče sosedu v zameno za obleko ponudil ovco. Spoznal je, kako tisti majhni krožci pokvarijo človeka, ga napravijo grabežljivega in zaprtega samega vase. Končno je srečal preroka. Ta mu je govoril besede, ki jih je že nešteto krat slišal od očeta: "Tvoj dom je v puščavi, čim prej se vrni domov, dokler te mesto popolnoma ne izpridi." Željan vedno novih dogodivščin in ponosen, da si lahko z lastnimi rokami služi denar, ni verjel tem besedam.

Stolp je bil dokončan, na njegov vrh je bilo treba le še namestiti velikanski kip boga. Tu pa se Azafu računi niso izšli. Njegov rod je veroval v Jahveja in oče ga je učil, da Bog ne prebiva nikjer, ker je povsod. Ti ljudje pa so hoteli imeti boga na svojih vajehtih. Prerokove besede, da bo Bog zmešal jezike, če storijo takšno malikovanje, so se uresničile. Ljudje se niso več razumeli med seboj in so se razbežali. Tudi Azaf je v silnem strahu pred podirajočim se stolpom zbežal proti domu in z velikim veseljem spoznal, da z očetom še vedno govorita isti jezik.

ORATORIJ

Kdor pozna sv. Janeza Boska, očeta in učitelja mladine, tega čudovitega osvajalca mladih, je tudi slišal za oratorij, ustanovo, v kateri so se dogajale čudovite stvari. Med najčudovitejšimi je bila ta, da so se mladi v njem dobro počutili in so vanj radi zahajali. "Za fante je bil to dom, ki sprejema, župnija, ki evangelizira, šola, ki uvaja v življenje, in dvorišče za njihove prijateljske stike in za življenje v veselju" (K 40).

Mladi so danes enaki: radi imajo ob sebi koga, ob katerem se počutijo dobro, se kaj koristnega naučijo, se veselo družijo v prijateljskih skupinah, koristno preživijo prosti čas... Le malokje je možno, da pri nas mladi imajo na voljo mladinski center in oratorij, ki jih vsak dan sprejmeta v svoje okrilje. Zadovoljiti se morajo z nekaj dnevi na leto. Mladi salezijanci, ki so polni poleta in navdušenja, so z mladimi animatorji in voditelji skupin letos mnogokje pripravili mladim nekaj srečnih počitniških dni.

Med letošnjimi počitnicami je bilo zopet živahno na župnijskih dvoriščih in okrog cerkva. Pa tudi znotraj cerkva je zavelo po svežini. Mnogi mladi so se zbirali k mladostno ubrani

molitvi, kar je prav gotovo spodbudno znamenje za Cerkev na Slovenskem. Po številnih slovenskih krajih so se otroci že tretjič zapovrstjo zbirali v oratoriju. Prisluhnilo so zgodbi o Azafu, se o njej pogovarjali in s pomočjo voditeljev in animatorjev skušali izluščiti vrednote, ki jih je za boljše sožitje med ljudmi in z Bogom vredno upoštevati.

V najrazličnejših delavnicah so se lahko marsičesa naučili in pokazali svoje veščine. Če pa bi manjkala pesem, molitev ali družabne igre, bi bil oratorij bistveno okrnjen. Zato smo tem prvinam dajali velik poudarek.

Nekaj utrinkov v besedi in sliki iz oratorije, ki so zaživeli na raznih koncih Slovenije.

ODRANCI Ob 50-letnici odranske župnije lansko jesen smo pripravili tudi celodnevno srečanje otrok z redovnicami - rojakinjami. S. Cilka, s. Marija in s. Marta so tako navdušile šolarje, da so kar zahtevali: hočemo več takih srečanj! Njihova želja se je izpolnila v letošnjih počitnicah, ko so sestre pripravile oratorij od 18. do 23. julija. Zgoraj imenovanim sestram sta se pridružile še Danijela in Maja.

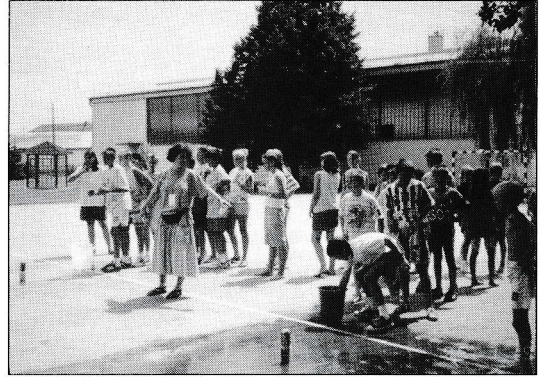
Prvi dan se je zbralo nekaj nad 70 otrok, v naslednjih dneh še več in zadnji dan jih je bilo skoraj 100. Bilo je živahno in veselo v župnišču in okrog njega, pa tudi na šolskem igrišču. V nedeljo so otroci pod vodstvom sester lepo sodelovali pri sveti maši: nekateri z branjem, drugi s prinašanjem darov, s prošnjami, vsi pa s petjem, ki je vsem zbranim ogrelo srca. V cerkvi so tudi pripravili razstavo plakatov in risb ter raznih čudovitih izdelkov. V soboto je otroke razveselil in očaral čarodej Toni.

- Odkar je ta prerok slep, zmore videti stvari, ki so globlje od videza. Včasih se čudim. Kot da bi bral ljudem iz srca.
- Ne, prerok ni vedeževalec. Živi vedno združen z Bogom, zato z božjimi očmi vidi resničnost in nam govori o njej.

Še pred sklepom oratorija so otroci spraševali sestre: "Kdaj boste spet prišle? Bo prišla tudi Danijela, bo prišla tudi Maja s kitaro?" Da, sestre bodo še prišle. Do naslednjega srečanja pa bomo izpolnjevali sklepe in hodili po Jezusovi poti.

In še: hvala sestram in vsem sodelujočim za nepozabne počitniške dneve. km

Zame je bila to prva tovrstna izkušnja. Videla sem, kaj vse je potrebno pripraviti za dobro organiziran oratorij. Navdušenje za oratorij je bilo veliko. Mladih ni motila niti vročina, le uro začetka so hoteli prestaviti na 7.30! Zahvalna maša v nedeljo je bila pika na i našega oratorija, ki se ga bomo vsi z veseljem spominjali.

Danijela Kordeš, kandidatinja pri HMP

"Gremo, gremo v Babilon, skupaj, skupaj z Azafom", so otroci navdušeno prepevali. Toda v Babilonu, v služanju malikom, ni sreče. Azaf se je vrnil domov k očetu. Tudi otroci so izpovedali, da nočejo služiti sodobnim malikom, rajši bodo gradili stolp prijateljstva. In to je sad oratorija: biti dober je lepo, prijateljstvo z ljudmi in z Bogom je osrečujoče.

sestra HMP

DOB Na župnikovo pobudo smo se mladinci župnije Dob skupaj z bogslovcema Jožetom in Janezom odločili, da bomo tudi v naši župniji pripravili oratorij. Z njim smo želeli pomagati mladim, da bi veselo in koristno preživeli teden počitnic, skupaj z vrstniki. Zgodba o Azafu in babilonskem stolpu, pesmi, šport, družabne igre, molitev, izlet, kolesarjenje, ročna dela, glasba in druge dejavnosti so nam pomagali odkrivati in razvijati skrite talente.

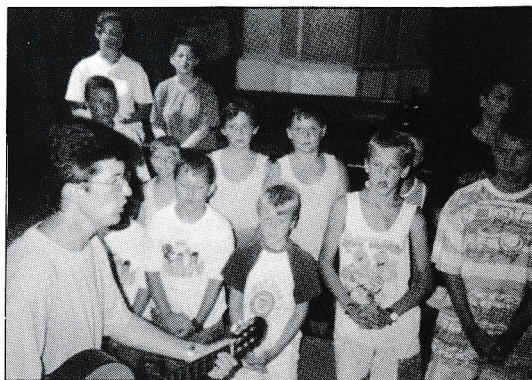
Glavna junaka Azaf in lisička Loko sta nas popeljala na pot tveganja preko puščave v mesto Babilon, kjer sta se obogatila z novimi spoznanji in doživetji. Predvsem pa smo spoznavali tisto, za kar imamo oči pogosto zaprte: ljubezen do vrstnikov in narave, veselje do življenja... skratka, spoznavali smo, da smo ustvarjeni za nekaj več. mladinci

ŠENTRUPERT Vse šolsko leto je bogoslovec, ki je hodil pomagat na župnijo ob koncu tedna, vodil tudi mladinsko skupino. Tako so nekateri prav iz te skupine z drugimi, ki so končali osmi razred, pripravili počitnice za otroke. Ker so jih pripravili na ta način že tretje leto, je delo pokazalo že prve sadove. Namreč, nekateri so nekoč obiskovali ta počitniški oratorij, tokrat pa so se pokazali kot

odlični organizatorji. Vsak pač na svojem področju. Delo je bilo tudi dobro zastavljeno, kar se je pokazalo tudi pri številu, saj ni nihalo iz dneva v dan, kakor prejšnja leta, ampak se je večalo iz dneva v dan. Tako jih je bilo nazadnje okrog 70. Drugi teden počitnic oz. drugi del programa pa je bil na Uskovnici. Tja namreč zahajajo že leta in leta, da se med sabo še bolje spoprijateljijo, kar jim omogoča tudi sam prostor. T. R.

SEVNICA Letos so v Slomškovem domu v Sevnici že četrtič zaporedoma organizirali počitnice za otroke - oratorij, ki je deloval deset dni. Dnevno se je oratorija udeležilo povprečno 60 otrok. Po jutranji molitvi, himni in zgodbi so se razdelili po delavnicah. Ob dvanajstih so imeli uro časa za malico, ki so jo lahko naročili v Slomškovem domu. Otroci so bili razdeljeni v štiri skupine, ki so med seboj tekmoval. Da se otroci popoldne ne bi dolgočasili, kljub zanimivim igram so jim animatorji popoldneve popestrili z obiskom bazena in pripravo piknika. Delovni dan

smo z molitvijo zaključili ob štirih.

Zvečer pa so se zbirali animatorji in nekateri člani starševske skupine pri večernicah, kjer so naredili načrt za naslednji dan.

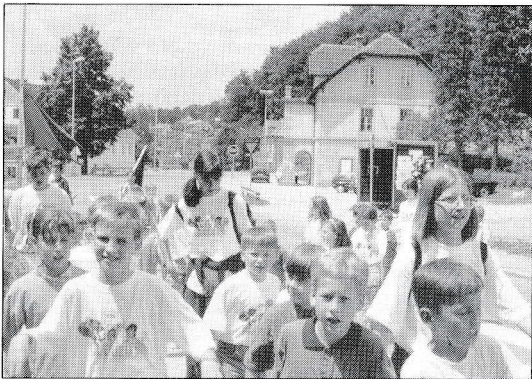
Zadnji dan smo za starše pripravili kratek program: glasbena delavnica je pela, gledališka nam je predstavila zgodbo o Azafu, plesna pa nam je zaplesala. Ostale delavnice (likovna, cvetličarska in pirografska) pa so nam svoje izdelke predstavile na lepo urejeni razstavi.

Tet deset dni je hitro minilo in očitno ni bilo nikomur dolgčas, saj otroci popoldne kar niso hoteli domov.

Oratorija je za letos konec, vendar se bomo zagotovo spet zbrali drugo leto, kajti vsak se rad vrača tja, kjer se dobro počuti in mu je lepo.

Urška, Zoran, Majda

ŠKOFLJICA Tudi na Škofljici je bilo ob koncu junija zelo živahno. 20 animatorjev in 70 otrok se nas je dan za dnem zbiralo pred cerkvijo, kjer smo dvignili živorumeneno oratorijsko zastavo. V cerkvi so animatorji, oblečeni v puščavska oblačila, vsak dan zaigrali del zgodbe, navdušeno smo prepevali himno in izruvali po eno opeko iz babilonskega stolpa. Naš cilj ni bil zgraditi stolpa, ki ločuje, pač pa prijateljstvo, ki združuje. V številnih delavnicah so

otroci pokazali svoje veščine. Popoldneve smo zabavno preživljali: igre brez meja, babilonska olimpijada in vodne igre so naš program zelo popestrile. Odpravili smo se na celodnevni pohod ter po gozdu iskali skriti zaklad. Tudi izlet ni manjkal. Videli smo izvir Krke, poromali na Zaplaz in se veliko igrali.

Nasmejana otroška lica so bila animatorjem v zahvalo za naporno delo in spodbuda, da se bodo naslednje leto lotili še obsežnejšega dela. "En teden je premalo!" so nas ob slovesu pozdravili otroci.

LMK

LOGATEC V župniji v Dolenjem Logatcu smo imeli letos kot že dve leti poprej oratorij. Skupaj z Azafom smo se odpravili na pot in doživljali lepe trenutke. Otroci, okoli 65 jih je bilo, so lahko izbirali med različnimi

delavnicami. Nekateri so prepevali, drugi igrali v dramski skupini, drugi so risali v likovni, tretji so izdelovali čisto pravi puščavski šotor, ostali pa smo izdelovali obleke, copate in ogrlice v kostumografski delavnici. Sredi tedna smo se odpravili na bližnji hrib in iskali zaklad. V naravi smo imeli sveto mašo, nato pa še piknik. V četrtek popoldne smo se odšli ohladiti v vrhniški bazen.

Teden smo zaključili s prikazom vseh dejavnosti. Otroci iz dramske skupine so vsem oratorijcem, predvsem pa staršem pokazali, kaj so se naučili čez teden. Na koncu je iz vseh mladih grl zadonela pesem, ki nas je povezovala ves teden: "Nič ne de, če so poti polne senc ali luči, če me vodiš za roko, vse molitve je lahko."

Ob tej priložnosti velja zahvala vsem, ki so pripomogli, da je oratorij lahko prišel tudi v naš kraj!

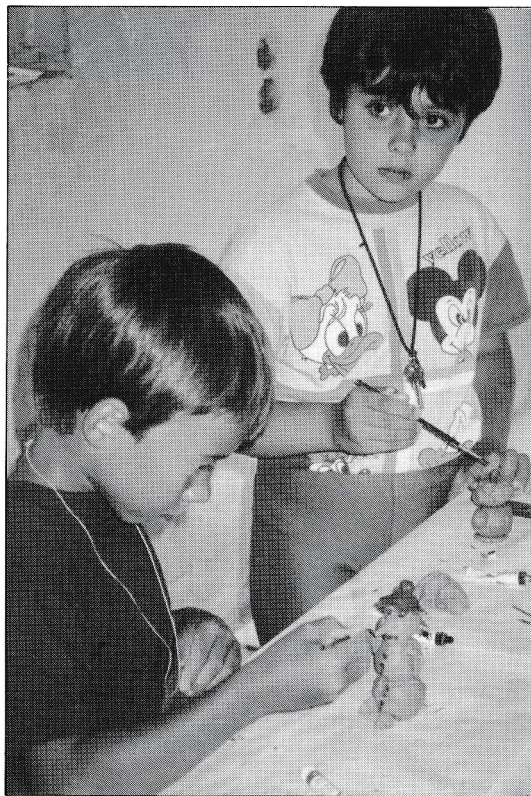
Urška

- Vi mislite, da mora biti vaš bog narejen iz kamna in ste ga izklesali, toda vsemogočni Gospod je bil, ko vas še ni bilo, preden so se rodili vaši predniki in preden je bil svet.

KODELJEVO Kodeljevo v Ljubljani je v prvih dneh julija oživilo v otroškem direndaju. Kljub majhni mestni župniji se je v oratoriju vsak dan zbralo lepo število osnovnošolske mladine. Salezijanca, s. Ljudmila in mladi animatorji iz župnije smo se na ta dogodek dalj časa pripravljali. Trud, ki smo ga v pripravo vložili, je bil z lepim odzivom in sodelovanjem otrok poplačan.

Azaf in puščavska lisička Loko sta ves teden spremljala naše delavnice, različne igre, ob resnem delu pa sta nas navduševala s svojimi dogodivščinami. Posebno doživetje je bil celodnevni izlet k Sv. Primožu nad Kamnikom. Dan smo preživeli v naravi, ki nam je priskrbela igrišča za igro, kamin za pečenje klobas in cerkev za mašno slavo.

Ko so si starši ob zaključni prireditvi ogledali razstavo ročnih del, kratek filmski posnetek preživetega tedna in gledališko igro o Azafu, sami sebi niso verjeli, da imajo tako sposobne in iznajdljive otroke. Četudi so bili mladi ob slovesu žalostni,

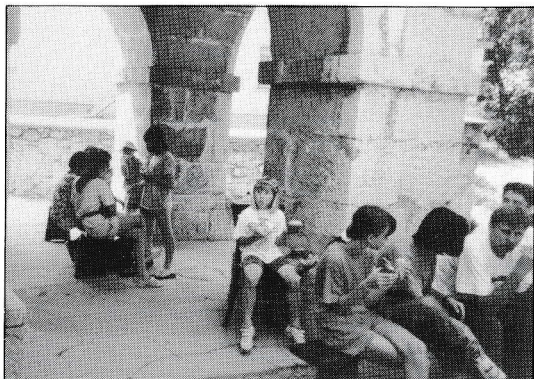

nas je bodrila misel, da se v prihodnjem letu zberemo v oratorij '96 v še večjem številu.

Janez

PIJAVA GORICA Z Azafom na pot smo se podali tudi otroci iz Pijave Gorice v tednu po drugem juliju. Bila je manjša skupina, toda vsak, ki se je odločil, je z veseljem prihajal v oratorij. Vsak si je skušal narediti čim več stvari v raznih delavnicah, katere so vodili bogoslovca, kaplan in sestra. Ni nam manjkalo smeha in veselih iger. Ti dnevi so nas prijateljsko bolj povezali in marsikdo je vzdihnil: "Skoda, da vse lepo in prijetno tako hitro mine."

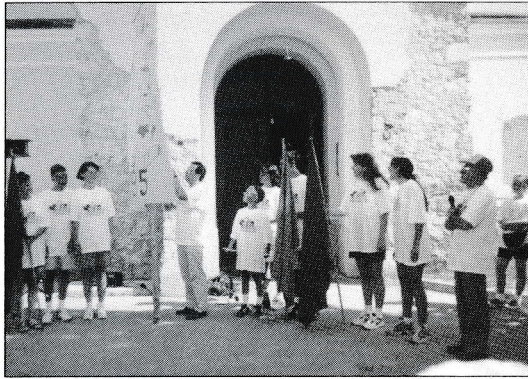
s. C. H.

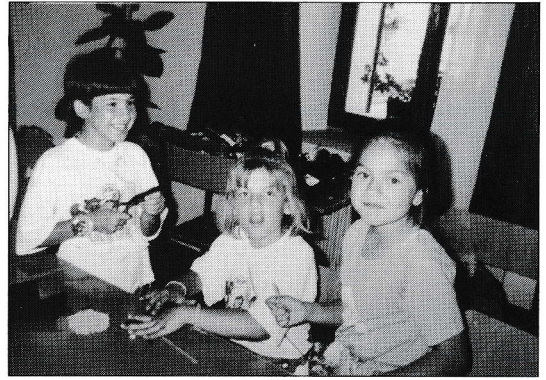
BOŠTANJ

Azaf in Loko sta nas iz Boštanja popeljala daleč v puščavo proti mestu Babilon. Vsako dopoldne smo se ustavili v oazi ustvarjalnosti, oazi melodije in oazi narave, kjer smo preizkušali svoje umetniške sposobnosti in se učili, kako na skromen način preživeti v naravi. Popoldnevi so bili namenjeni igram brez meja, olimpijadi, vodnim igram. Vročina je bila neznosna, zato smo se kopali v sevniškem bazenu, en dan pa smo šli na Lukovec "po sledeh lisičke Loko", kjer smo na gozdni jasi igrali nogomet in bili pri maši.

V soboto zvečer so animatorji pripravili lepo zaključno prireditev s skeči in pesmimi, oaza melodije pa je uprizorila Pepelko. V nedeljo so otroci lepo oblikovali mašo, animatorji, oblečeni v posebna oblačila, so namesto pridige odigrali del zgodbe o Azafu. *LMK*

IG Pesem "Gremo, gremo v Babilon" je vsak dan odmevala v "Martinovem gaju" na Igu v dneh oratorija. Oratorij je privabil otroke od najmlajših do najstarejših. Ves teden nas je spremljala zgodba o Azafu. Še bolj smo se poglobili vanjo v delu po skupinah. Vsaka skupina je na izviran način pokazala svoje ugotovitve tudi drugim. Dnevi oratorija so bili dobro organizirani in popestrjeni z različnimi igrami in delavnicami, katere so vodili animatorji. Vrhunec vsega pa je bila lepo pripravljena in doživeta sveta maša, pri kateri so vsi sodelovali. Po maši so mladi zunaj pripravili

razstavo z izdelki, ki smo jih naredili po različnih delavnicah, da so si jih starejši lahko ogledali. Otroci, skupaj z animatorji, pa so zapeli in povedali, kaj so čez teden počeli.

Marsikdo od starejših je z začudenjem dejal: "Koliko stvari so naredili in se naučili v tako kratkem času." Tudi kakšen od animatorjev je dejal: "Ni mi žal časa, ki sem ga žrtvoval za mlajše, zdaj se čutim bogatejšega." In eden od otrok: "Bilo je full dobro!"

Upam, da bo to navdušenje vsak prenesel na svoje prijatelje. *s. C. H.*

TRBOVLJE

V Trbovljah se je dan v oratoriju vedno začel z molitvijo. Z njo smo se priporočili našemu največjemu vzgojitelju Jezusu. Prosili smo ga, naj bo vedno z nami in z našimi prijatelji. Ko smo se pogovorili z njim, smo zapeli pesem in se naučili še kakšno novo, nato pa smo prisluhnili dogodivščinam enajstletnega Azafa. V skupinah smo pod vodstvom mladih animatorjev razmišljali o prijateljstvu, zaupanju, vesti, svobodi, delu, odnosu do staršev, učiteljev, vzgojiteljev. Opoldne smo zmolili Angel Gospodov in pojedli kosilo, ki smo si ga prinesli na delo v interesne dejavnosti. Srečanje smo sklenili z družabnimi igrami in seveda z zahvalo Bogu za lepo doživet dan.

Jože Muršec

RAKOVNIK Popotovanje oratorija na Rakovniku se je začelo 17. julija. Azaf je vsak dan zbiral okrog sebe 60 do 70 otrok, ki so skupaj z njim potovali od oaze do Babilona in nazaj v očetov objem. Ob zgodbi, molitvi, raznih delavnicah, ob igrah in smehu, smo skupaj doživljali lepoto in napor potovanja. Odkrili smo težavnost življenja v puščavi, kjer ni vode in hrane, srečali smo z nevarnostmi, ki grozijo v mestu, kjer vladata napuh in zlaganost, ker so prebivalci pozabili na Boga. Zavedali smo se, da v skupino otrok, ki so prihajali vsak dan na Rakovnik, spadajo tudi starši, zato smo jih ob koncu prvega tedna povabili medse, da smo jim pokazali, kaj vse smo počeli skupaj. Tudi ob koncu drugega tedna smo povabili starše. Tokrat pa smo jih razdelili po delavnicah in jim dali pol ure časa, da so ustvarjali. Ob koncu pa so nam predstavili tisto, kar so delali.

Da bi bilo naše doživetje potovanja in avantur, ki jih je doživljal Azaf, popolnejše, smo se zadnji dan odpravili na izlet v Gardaland. Bilo je lepo in izrazili smo željo, da se prihodnje leto spet srečamo.

J. D.

BLED Vsako jutro nas je več "majhnih" in "velikih", "pridnih" in "porednih", takih, ki so že bili, in polno tistih, ki so jih bila še same očke in ušesa: "Kaj le je to - oratorij?"

Začne se s pesmijo in molitvijo. Potem nas deček Azaf in lisička Loko vodita po puščavskih

poteh do mesta Babilon, kjer se nam pridruži še deklica Sara...

Pravi Babilon doživimo na lastni koži, ko se je treba pogovoriti o tem, kaj je naša vsakdanjost in kaj so dolžnosti, kako spoznati prijatelja.

Kratka vsak mora najti mesto v tem ljubem oratoriju in oznaniti vsem navzočim, da je tu. Na koncu dela po skupinah smo "veliki" že pravi modrijani, če že ne filozofi, "majhni" pa svoje vtisne slike samo še pobarvajo, pa je vse nared.

Kosilo iz nahrbtnika se redkokdaj tako prileže kot v senci pred župniščem in potem je konec miru za vse, ki v njem prebivajo.

Igre so poglavje zase; človek bi dejal: oh ta direndaj! Tekma je tekma in zato je treba dati vse od sebe. Če si pa kar naprej "gnilo jajce", tudi več ni ničemur podobno.

No, potem se spet vse malo umiri, in vse, kar leze in gre, se preskuša v ročnih spretnostih. Na pergamentu je vsak dan ena misel več; klobuk za senco na puščavskem pesku; popotna torba (ker brez nje ne moreš nikamor); pa še sandali in popotna palica manjkajo; potem ni več razloga, da bi ostal doma.

Včasih je hudo, ker ni mamice ali ker kakšen porednež ne ve, da le ni vse njegovo. Ampak prijatelji se vedno pobotajo in mi Blejci to smo.

Ko se ob koncu dneva kot velika družina zberemo okrog tabernaklja, so srca polna zahvale Bogu za vse, kar nam daje, in upanja, da bo že kmalu jutri, da bomo spet prišli v naš oratorij. *Irena*

GORJE V Gorjah smo že večkrat imeli oratorij, ki so ga organizirale sestre hčere Marije Pomočnice z Bleda. Oratorij, to je teden igre, molitve in dela za vse mlade člane župnije.

Tako se je tudi letos od 17. do 22. julija v gorjanskem župnišču zbiralo okrog 35 otrok, ki so imeli željo preživeti nekaj počitniških dni skupaj z osmimi animatorji.

Vsak dan smo v dramatizirani igri spremljali dečka Azafa in njegove dogodivščine. Skupaj smo ugotovili, da je naša pot zgrešena, če iščemo srečo v malikih ali hočemo celo prekašati Boga.

Vsak dan je bil med nami navzoč Bog, ki smo ga slavili z molitvijo in pesmijo, opravili pa smo tudi sveto spoved.

Veliko pozornost smo posvetili igri, v kateri smo se pomerili v moči, spretnosti in iznajdljivosti. V oratoriju pa smo se odločili narediti tudi kaj koristnega. Zato smo si izdelali vsak svoj klobuk, torbo, pergament, kamor smo pisali sklepe, lepo okrašeno palico...

Naš skupni teden smo zaključili s piknikom, v katerega je bila vključena sveta maša. Ta dan smo

se zahvalili Bogu za vse dobro, kar smo prejeli. Vsi smo imeli eno samo željo - da se drugo leto zopet vidimo.

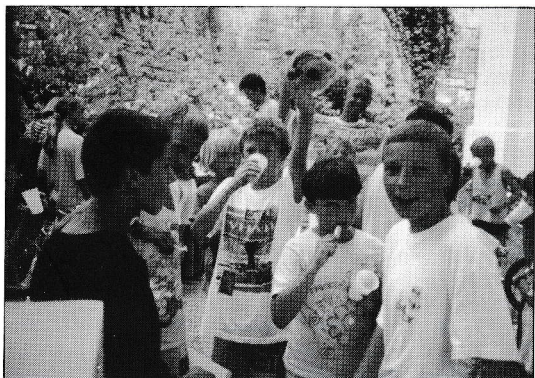
animatorka Breda

MARIBOR Takoj po zaključku šolskega leta smo v naši župniji sv. Janeza Boska organizirali teden počitnic v Dominikovem domu na Pohorju.

Sredi pohorskih gozdov smo sveže pa tudi svobodneje zadihali. V tej svežini smo z voditelji izvedli oratorij. Dopoldanski čas nam je omogočil, da smo v delavnica odkrivali veselje do življenja v odgovornosti z občudovanjem božje narave in življenja okoli nas. Popoldanski čas pa je bil razvedrilno obarvan s prijetnimi sprehodi, z iskanjem zaklada in drugimi družabnimi igrami.

Za zaključek našega skupnega bivanja pa so prišli še starši otrok, ki so v večini preživeli popoldan skupaj z nami in se tudi pomerili z mladimi v različnih športnih disciplinah. V prijetnem kramljanju ob koncu dneva pa so tudi starši morali priznati, da jih otroci v marsičem tudi prekašajo.

Mirko

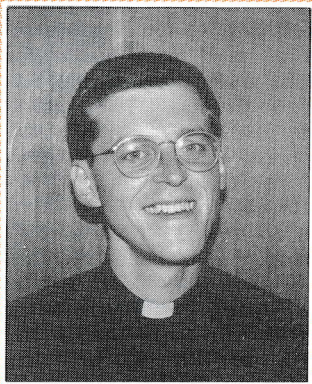
- Daleč od svojih ljudi življenje ni tako lahko, kot misliš. Tukaj si svoboden, v mestu pa bi postal suženj.
- V resnici Bog ne prebiva v nobenem kraju; to mi je povedal moj oče. Bog je vsepovsod na svetu.

bom lahko ljudem oznanil veliko resnico o Božji ljubezni, ki nam jo je izkazal, ko je na svet poslal svojega Sina Jezusa Kristusa.

Najbolj pomembna naloga diakona je prav oznanjevanje Božje besede. Poleg tega pomaga pri svetih opravilih, še posebej pri opravljanju karitativne dejavnosti.

Moje delo z mladimi je predvsem v oratoriju, ki je in mora postati drugi dom mladim. Pet let, ki sem jih preživel v Italiji, sem največ časa posvetil prav delu

Aleksander Osojnik, diakon

v oratoriju. V oratoriju se lahko najlažje približam tudi tistim, ki že nekaj let niso prestopili cerkvenega praga. To se lahko doseže prav s prvim in iskrenim prijateljskim odnosom, ki pozneje preraste lahko tudi v duhovno vodstvo. To pa danes mladi zelo potrebujejo. Biti na razpolago mladim ves čas in jim tako pomagati, da bodo postali pošteni državljani in dobri kristjani.

● "Vaši služabniki smo zaradi Kristusove ljubezni" (2 Kor 4, 5). To vrstico sem si izbral kot diakonsko geslo ob posvečenju 24. junija v Rimu. V spominu mi bo ostalo kot eden najpomembnejših življenjskih trenutkov.

Posvečenih nas je bilo 14, z različnih strani sveta, pa vsi v moči don Boskove karizme: s prednostno ljubeznijo do mladih. Obred

posvečenja je bil v baziliki Srca Jezusovega. Iz rojstnega Maribora se je slavlja udeležilo precej vernikov, ki so priromali z avtobusom. Celotno bogoslužje je oblikovala mladina, s katero smo bili med študijem v Rimu povezani.

Po sklepu v cerkvi smo se zbrali na dvorišču, kjer je po zaslugi župnijskega zbora iz Maribora najmočnejše zadonela slovenska pesem, poleg Zdravljice tudi Marijine.

Ko sem razmišljal, kaj naj bi zame osebno pomenilo biti diakon, sem se spomnil misli, ki sva si jo s sobratom Milanom izbrala kot geslo ob priložnosti večnih zaobljub: Velikodušno služiti Bogu in bližnjemu. Če je bil to takrat najin načrt, potem je to sedaj dolžnost, še več, poklicna usposobljenost, ki me vsak dan znova napravlja, da sem, kot pravi apostol Pavel, vsem vse. Zato s podporo v molitvi in dobrim zgledom sobratov, prijateljev in vseh vas, zaupam v Božjo ljubezen, ki me bo še naprej spremljala na moji poti.

30 LET V MUŽLJI

nadaljevanje s 7. strani

ga odbora vodi tečaje za četovodje skavtov, ki so največkrat v Mužlji. V teh počitnicah imajo šest taborjenj. To stalno delo z mladimi pomaga, da se širi krog naših sodelavcev, ki na tak način pridejo v stik z don Boskom in njegovim preventivnim sistemom.

Ker je Mužlja v sredini škofije, so tudi škofijska mladinska srečanja pri nas. Tako je bilo letošnje za cvetno nedeljo. Na pobudo salezijancev se je začela tudi šola za katehiste, ki je dobila prostore v mužljanskih veroučnih učilnicah. Ministrantski voditelji so zadnji dve leti zelo aktivni. Poleg sestankov in vaj za ministriranje prirejajo škofijska ministrantska srečanja za praznik Dominika Savia s kvizom. V juliju so organizirali prav tako v Mužlji tabor za ministrante na škofijski ravni. Letos so začeli za našo škofijo izdajati ministrantski list z naslovom "Csengo - Zvonček". Skavti pa izdajajo svojo revijo "Bi-Pi", ki je uradno glasilo vojvodinskih skavtov. Izdajamo še župnijsko glasilo, ki ga urejajo mladinci, "Liliom".

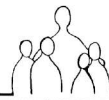
Zaročenci so imeli letos predavatelje iz Budimpešte. Dobre odnose imamo namreč z župnijo Zugliget, ki je med najbolj aktivnimi na Madžarskem. Z njimi sodelujejo tudi naše zakonske skupine. Delo s sodelavci počasi zavzema pomembno mesto v naši župniji. Čutiti je, da se ti sodelavci oz. sodelavnice zanimajo za preventivni sistem in hočejo bolj spoznati don Boska.

Vse to obilno delo salezijancev, naših sotrunikov, sodelavcev podpirajo molitvene skupine.

K Mužlji spadata še dve podružnici: Ečka z 250 verniki in Lukino Selo s 400 verniki. Upravljamo pa še samostojno župnijo Belo Blato, ki ima 740 vernikov.

Stanko, Janez, Stojan

CIRIL SLAPŠAK

BILI SMO NA NOVI MAŠI

V počitnicah se ljudje razkropijo na vse strani. To velja še toliko bolj za mlade. Kot da se nekam pogreznejo. Sem in tja srečaš kakšnega osamljenega "jez-deca", ki prodaja svoj dolgčas ali pa ima kakšno obvezno prakso. So tudi taki, ki bi si v počitniških

dneh radi zaslužili kakšen tolarček, da bi ga lahko pozneje zapravili.

Tudi nedelje so bolj "počitniško" obarvane. Ljudje radi pošljejo tudi Boga na počitnice. In če je on na počitnicah, potem ni treba k maši, niti ga vzmimirjati z molitvijo. Znanih obrazov, ki se

med letom radi zadržijo po maši v krajšem klepetu, je med počitnicami težko srečati. Tudi tale kratek klepet je bil bolj naključen.

Bilo je po delavniški večerni maši. Brat in sestra me nagovorita: "Kje pa je narod?" "Kakšen narod?" "Mislim, mladina. Ni nobenega v mladinskem centru?" je bil fant nekoliko razočaran. "Očitno ne. Sicer pa je v centru malce hladno. Ljudje imajo drugačno ponudbo. So pač počitnice!" sem razlagal. "Sicer pa tudi vaju nisem videl že kar nekaj časa. Vas v nedeljo ni bilo doma?" "Ne, v nedeljo smo bili pa na novi maši!" je fant kar malce preveč pomenljivo poudaril. "To je pa lepo." "Naša dva sta z onih lotmerskih krajev. Mami je navijala, da naj gremo, da nam ne bo žal in take finte!" je po fantovsko razložil. "In kako se vama je zdelo?" "Meni se je zdelo predolgo. Jaz imam rad kratko in sladko mašo." "Meni se je zdelo pa super", je pohitela njegova sestra. "Šlo mi je kar na jok. Še sama ne vem. Ko sem druge pogledala, je še mene stisnilo. Morda je to napačen občutek. Če dobro premisliš, saj se novomašnik ne ločuje od vseta. Prej obratno. Gre med ljudi." "Ženske ste bolj solzave. Sploh je preveč pompa okrog tega." "Zakaj? Jaz mislim, da ga je še premalo! Ljudem je treba dati duška. Morda se ob tem pa le kdo od mladih zamisli. Duhovnih poklicev je tako malo. Saj ne gre za novomašnika. Mislim, da se je zdaj tudi on oddahnil. Gre za ljudi, za vse tiste, ki se s tako vneto pripravljajo. Si slišal, ko je pripovedovala mami, kako je bilo pred leti," je bila skoraj nejevoljna na svojega brata. "Pustimo to. So različni okusi." "Ko boš ti, bomo naredili po tvoje," je ošvrknila brata. "Boš morala pa dolgo čakati. Jaz za kaj takega nisem."

Tako se je končal klepet. Ko boste prebirali te vrstice, bodo nove maše že mimo. In spet bomo čakali na prihodnje leto. Vmes

bomo molili za nove poklice, preštevali, pričakovali, zahtevali itd.

Zanimivo je, da mladi zelo dobro poznajo mesto in vlogo duhovnika v Cerkvi in njihovem življenju. Anketa, ki je bila izvedena v 8. razredu veroučencev, to zelo nazorno pove. 40 jih je odgovarjalo. Navajam nekaj odgovorov.

Na vprašanje, katere lastnosti se jim zdijo za duhovnika najpomembnejše, so odgovorili (ne obkrožili): zaupanje v Boga, ljubezen do Jezusa, iskrenost, potrpežljivost, čut za pogovor, razumevanje, dobrota, prisrčnost... Ni kaj dodati!

Vprašani so bili tudi o tem, katere so tiste napake, ki po njihovem mnenju najbolj ovirajo duhovnika pri njegovem duhovniškem delu. Odgovori so bili: nerazumevanje, nepotrpežljivost, zaprtost, strogost, pohlep po slavi, neiskrenost, kdaj pa kdaj tudi alkohol...

Nad odgovori o tem, katero je najvažnejše duhovnikovo opravilo, se je vredno zamisliti. Odgovori so bili: duhovnik naj daruje sveto mašo, oznanja evangelij, poučuje verouk, se posveča problematični mladini, vodi mladinske verske skupine, skrbi za bolne in ostarele...

O tem, kaj lahko vpliva na fante, da se odločijo za duhovniški

poklic, so po njihovem mnenju sledeči dejavniki: prijateljstvo z Jezusom, prepričanje, da ga Bog kliče, prepričanje, da bo v tem poklicu srečen, prepričanje, da ga ljudje potrebujejo...

In zakaj se jih tako malo odloči za duhovniški poklic? Ker se pogosto srečuje z Bogom, ker se je tako in tako za ta poklic sam odločil, ker močno veruje v Boga, ker lahko pomaga ljudem, ker je to še kar dober poklic...

Cemu so duhovniki sploh potrebni, vidijo v sledečih razlogih: potrebni so, da oznanjajo krščansko vero oziroma Jezusov evangelij, potrebni, ker se borijo za mladino, delijo zakramente in

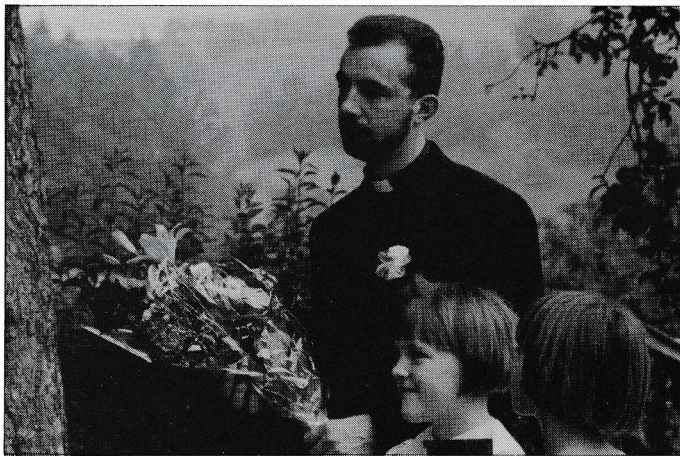
mlade poslušajo v njihovih težavah...

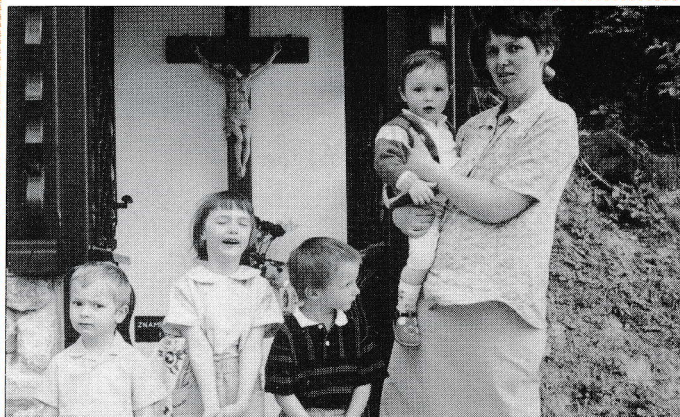
Iz omenjenih odgovorov je razvidno, da večina vsaj sluti, da je duhovnikova navzočnost potrebna tako v župnijskem občestvu, kakor tudi med njimi. Dobro vedo, katera je glavna duhovnikova poklicanost. To je njegova duhovnost, oznanjevanje in pomoč bližnjemu. Nikjer ni bilo zaznati, da je duhovnikova naloga gradnja in obnavljanje cerkva in drugih objektov. In prav je, da je tako gledanje. Saj slednje lahko tudi drugi opravijo, duhovniki naj bi se posvečali predvsem molitvi in oznanjevanju.

Najstniki vidijo potrebnost duhovniških in redovniških poklicev. Največja težava zanje pa ni zgolj v tem, da se duhovnik ne sme poročiti, ampak v slabosti njihove vere. Njihov odgovor bil bi približno tak: Kam naj grem, ko pa glede vere niti sam ne vem, pri čem sem!

In tako smo spet na začetku. Ko molimo za duhovne poklice, moramo moliti tudi za dobre in verne družine. Ko jim bo vera vrednota, bodo pripravljene zanj tudi kaj žrtvovati. Pa še to: Gospodov klic bodo slišali! Z Njim bodo namreč na isti valovni dolžini.

Bog daj, da bi še hodili na nove maše! Čim večkrat! In ne samo drugam, ampak tudi v domačo župnijo.

PRI NOVAKOVIH NA JEŽICI

OTROCI NISO TEŽKI

Pri Novakovi na Ježici v Ljubljani sem bil prvič, vendar je bilo vse tako domače in prijetno, kot da bi bil star družinski znanec. Bili so pripravljani, da prvi dan očetovega dopusta, ki so ga otroci težko pričakovali, pokukam malo v njihovo družino in razodenem še vam nekaj preprostih vsakdanjosti, iz katerih se tke družinska sreča očeta Miha (diplomirani ekonomist), matere Mete (zdravnica) in otrok Monike, Marka, Matija in Benjamina.

Oba starša hitita praviti: "Otroci sploh niso težki!" Glej no, družina, kjer se drug drugega veselijo: otroci staršev in starši otrok. "Če je včasih z otroki kaj narobe, se spogledava in ugotoviva, da sva midva bila nervozna in nestrpna. Otroci so to zaslutili in se vznemirili. Ko uvidiva, da sva bila pravzaprav midva sitna in zoprna, se umiriva in otroci so spet v redu. Če sem nataknen zaradi dela, mislim samo na svoje in se hudujem, da me otroci

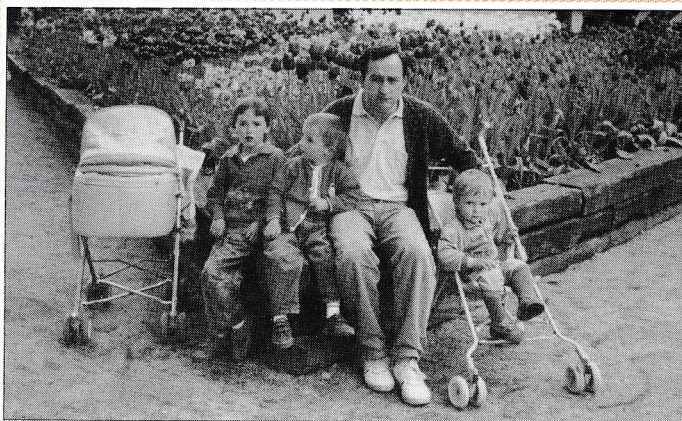
motijo, so res sitni. Če pa otroke razumem in jim dam vedeti, da sem tudi sedaj zanje, potem mi celo hitijo pomagati."

Kako lepo je poslušati mlada starša - poročila sta se leta 1988 - ki nič ne tožita nad otroki. Tudi ta večer sta mirno potrpeala, saj

so otroci hoteli videti, kdo pride na obisk k njim v družino, čeprav je njihova poletna ura za spanje, 20.30, bila že mimo. Prav ljubeznivi so bili in nič boječi, četudi je najstarejša komaj na pragu prvega razreda osnovne šole, najmlajši pa je star leto in pol. Drobna čokolada, ki so jo dobili, jih ni omamila, da bi se je takoj lotili. Mama je predlagala, da jo shranijo za jutri, in že so to mirno storili in se poslovili. Čez nekaj minut so vsi zaspali, da se je mati mirno priključila pogovoru.

"Škoda, da pri nas ljudje niso razumeli predloga o podaljšanem porodniškem dopustu. Saj ne bi bil nihče prisiljen. Pri otrocih bi ostali tisti, ki bi to hoteli, ker so uvideli, da otrok potrebuje ob sebi ljubeče ljudi. Sicer pri nas ne bi bilo priložnosti koristiti ta dopust, saj se otroci vrste kar drug za drugim." Sicer pa mati niti ne potrebuje dopusta, ker so se odločili, da bo z otroki. "Ne morem si predstavljati, da bi otroci šli v vrtec. Gotovo da doma ni lahko biti ves dan z otroki, mesec za mesecem, leto za letom. V službi bi bilo lažje. Posebej težko je bilo do sedaj, ker so bili vsi štirje majhni. Vendar si dan naredimo prijeten. Veliko beremo, tako da nam že primanjkujejo knjige. Tudi pojemo veliko. Otroci vedo na pamet že tudi veliko narodnih. Veliko zanimivega je prines-

23. stran >

VZGAJATI ZA VREDNOTE

Vežilo za leto 1995 pravi, naj "odkrivamo preventivni sistem tako, da vzgajamo mlade za vrednote". Kaj to pomeni? Pomeni prepričano vzgajati mlade za svobodo; potrpežljivo, da bi premagali slabotno misel, nestanovitnost, pomeščanje, hedonizem itd.

"Resnica vas bo osvobodila" (Jn 8, 32). Znati posredovati to Resnico, ki osvobaja, ki razsvetljuje vest mladega človeka in krepi njegovo voljo s Kristusovo milostjo: "Vse premorem v njem, ki mi daje moč" (Flp 4, 13).

Toda za katere vrednote gre v tej spreminjajoči se kulturi? Vredno je omeniti vsaj nekatere. Vsak od nas gotovo sam zna najti različne vrednote glede na položaj, v katerem jih mora uresničevati.

Poglejmo nekatere vrednote, ki jih je treba zagotoviti na dveh področjih, osebnem in družbenem.

a) Na osebnem področju.

- Svoboda od greha. Govorimo o individualizmu, hedonizmu, neodvisnosti, nasilju..., vsem tem, kar pomeni napačno razlago vedejnja. Podpira in pospešuje jo, žal, etična zmeda, ki jo širijo sredstva družbenega obveščanja.

- Svoboda za v osebi. Za kaj? Za vrednote, ki jih moramo najti: v služenju, v solidarnosti, v prostovoljstvu, v družini, ki jo papež tako poudarja, v skupini itd. Vse te vrednote so pomembne. Pomembneje pa je pomagati jih uresničevati kot predstavljati na konferencah. To je ves vzgojni sistem, ki ga moramo pospeševati in uresničevati.

b) Katere vrednote pa naj pospešujemo na družbenem področju?

- Svoboda od. Na družbenem področju mora ta premagati ideologije (hvala Bogu, da so

pretrpele skoraj smrtni udarec, vendar še ni vse končano), premagati nezanimanje in nesodelovanje, to je vsakršno individualistično držo, osvoboditi od brezbriznosti za probleme družbenega sožitja in nepoznanja krščanske potrebe po pravilni naravnosti.

- Svoboda za. Tu, v prizadevanju za druge, bi vse poimenoval "socialni nauk Cerkve". Ta je zelo širok in lahko pritegne. Daje možnost, da konkretno in individualno jemljemo vrednote, ki jih je treba sprejeti. Mislim, da moramo na tem področju še zelo napredovati. Da bi te vrednote natančno določili, je treba presoditi izzive, ki nam jih prinaša življenje.

Na sinodi o posvečenem življenju izraža 35. predlog zelo zanimiv vidik, o katerem sem že prej govoril: vabi nas, da bi razumeli, kaj je "izziv". Če mi pravijo, da obstaja družbena nepravilnost, da obstajajo taki, ki so potisnjeni na rob, se znajdem pred nekim "položajem". Prva stvar, ki jo dojemamo, je neko

dejansko stanje. Vendar je ta položaj preprost opis oblike nepravilnosti in nič drugega. Pod "izzivom" pa razumemo vsebino dialoga med Bogom in nami, ki jo izražajo razmere. To je, kaj govori ta nepravilni položaj moji salezijanski družbi, moji skupnosti, meni osebno? V kakšnem smislu mi postavlja vprašanja? Torej v 35. predlogu beremo:

"Nujno je, da se z izzivi novih področij spopravimo s primerno metodo.

To je: z jasno zavestjo o samih izzivih, predvsem pa o njihovem pomenu za današnje

poslanstvo Cerkve; s primerno opredelitvijo tega, kar je med številnimi in različnimi izzivi prvenstvenega pomena; tako da odgovorimo s potrebno pripravljenostjo in sposobnostjo ter v dinamični zvestobi karizmi ustanoviteljev; v tesni povezavi z drugimi izvajalci Cerkve, ki so vključeni v isti podvig; in končno tako, da smo pozorni na vse ljudi dobre volje, ki se trudijo, da bi prenovili in izboljšali svet."

Izziv je torej povabilo k razmišljanju, izmenjavi mnenj in k delovanju. Tako so izivi Božji klic za našo karizmo; vabijo nas, naj uresničimo "novi preventivni sistem".

*Egidij Viganò
Novi preventivni sistem*

ZVESTOBA PETROVEMU NASLEDNIKU

Rajni vrhovni predstojnik g. Egidij Viganò je bil kot zvesti don Boskov sin vedno pripravljen izpolniti pričakovanja papeža. To je vedno storil z veliko ljubeznijo in globokim spoštovanjem. Tudi nas spodbuja k enakemu za-dranju.

Don Bosko je imel konkreten čut za Cerkev. Ta čut našega ustanovnika se je izrazil v nekaterih zelo jasnih in odločnih držah. Preprosto jih je izrazil v treh, ki jih je poimenoval "pobožnosti": do Jezusa Kristusa Odrešenika, navzočega v središčni dejavnosti Cerkve, v eharistiji; do Marije, vzora in Matere Cerkve, v zgodovini izpričane kot pomočnice; do papeža, Petrovega naslednika, postavljenega za glavo ško-

fovskega zbora za pastoralno služenje vsej Cerkvi.

Gre za tri neločljive vidike, ki se medsebojno osvetljujejo in se usmerjajo v osebo Kristusa, Gospoda zgodovine.

Mi salezijanci nimamo četrte zaobljube pokorščine papežu, toda živimo duha te zaobljube. Člen 125 konstitucij izrecno izjavlja: "Salezijanska družba ima za najvišjega predstojnika papeža. Njegovi oblasti so člani sinovsko podložni tudi v moči zaobljube pokorščine in so mu na razpolago v blagor vesoljne Cerkve. Učljivo sprejemajo njegovo učitelstvo in pomagajo vernikom, zlasti mladim, sprejemati njegovo nauk."

Prav je, da podčrtamo značilni pridevnik "sinovski", ki je omen-

jen, in potem poudarek na "raz-položljivosti" in "učljivosti", ki morata označevati našo apostolsko dejavnost predvsem med mladimi. Vse to zahteva pogum in predanost. Člen 13 konstitucij zapiše don Boskovo misel: "Vsak trud je majhen, ko gre za Cerkev in papeža."

Oba člena imamo lahko za skupen izraz bogatega salezijanskega izročila. Peter Ricaldone je o tem izročilu zbral najznačilnejše izraze v znani okrožnici "Poznati, ljubiti in braniti papeža".

V njej imamo obsežno gradivo, ki nam omogoča tudi danes doumeti don Boskovo srce, njegovo izredno in pogumno prizadevnost za zvestobo Petrovi službi. O tem je bil naš oče prepričan in jo je izrazil brez ovinkov. Ni maral izraza "Pij IX. da, toda ne papež"; tudi bi mu ne bil všeč drug izraz (danes v modi) "papeštvo da, toda ne ta papež". Prvi izraz je prekanjeno političen, drugi pa dvoumno neprizadeven.

Petrov naslednik, h kateremu se je pripisoval don Bosko, je bil živ papež, ta papež, ki vodi in uči tu in zdaj, v zdajšnjih zgodovinskih razmerah božje ljudstvo. Bil je prepričan, da se nanj, na živega papeža, nanašajo Kristusove besede v evangeliju in neminljivo spremstvo Svetega Duha. Zgoraj omenjena izraza ne izražata prave krščanske vere; zakrinkavata zahteve in omogočata subjektivne razlage.

Dragi sobratje, gre za duhovno držo in vedenje v skladu s posebnim poslanstvom naše družbe. Apostolsko gibanje svetovnega navdiha, kakor je naše, posvečeno s karizmo mladinski pastorali, mora biti zaradi notranje skladnosti v soglasju s samo naravo apostolskega dinamizma Cerkve. Opravljati pastoralo namreč pomeni prizadevanje za evangeljsko delovanje, ki ga vodijo pastirji v "hierarhičnem občestvu" s papežem, glavo škofovskega zbora.

Egidij Viganò
Naša zvestoba Petrovemu nasledniku

MARIJA NAS PRENAVTLJA

Egidij Viganò, rajni vrhovni predstojnik, se je večkrat mudil v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku. Z veliko ljubezijo in pristrčno pobožnostjo je zrl v Marijo podobo in nas spodbujal k češčenju Marije Pomočnice. O tem je tudi veliko pisal.

Zdi se, da je prišel čas, da skupaj pregledamo svoje pričanje o Mariji in da skrbno preverimo pobožnost do Pomočnice. Kakšni so odnosi med živo Marijino osebo in nami? V kakšni meri je pobožnost do Matere božje danes resnično in občuteno v naših srcih in v naših pastoralnih dejavnostih? Ali je pretirano reči, da je med nami marijanska razsežnost v upadanju? Mar se ne kaže nujna potreba po novem prostoru za Marijo v naši družini?

Popoldne na veliki petek, ko sem poslušal pripoved o Jezusovem trpljenju po Janezu, me je še posebno prevzelo, kako pomembne so za evangelista besede umirajočega Jezusa svoji materi: "Žena, glej, tvoj sin!" in svojemu dragemu učencu poleg nje: "Sin, glej, tvoja mati!". In kar takoj dodaja: "In od tiste ure jo je učenec vzel k sebi" (Jn 19, 26 - 27).

To je oporoka in program.

Nagonsko sem pomislil na našo družbo in na vso salezijansko družino, ki naj danes znova poglobi resničnost Marijinega duhovnega materinstva in znova podoživlja držo in sklep tistega učenca. Dejal sem si, da si kot progam naše prenovne moramo medsebojno ponavljati evangelistovo izjavo: Vzemimo Mater božjo v svoj dom!

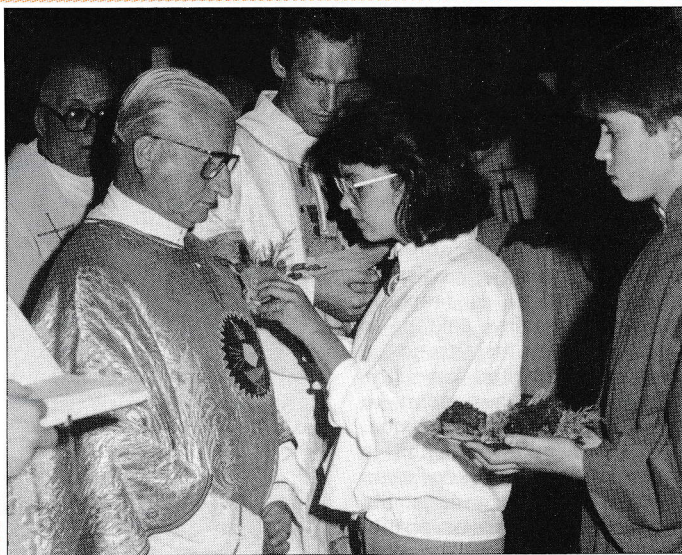
Na ta način bomo ljubljene učenci, ker bomo bolj skrbeli za svoje krstno sinovstvo in bomo bolj konkretno čutili blagodejne učinke Marijinega materinstva.

Tedaj sem se spomnil na don Boskovo ljubezen in stvarnost, kako se je on sinovsko prizadeval za Marijino navzočnost v hišah, kako je on je vedno načrtoval v

bivanja in dejanske polnosti novega življenja, kot zmage nad zlom in smrtjo in kot udeležbe pri božji slavi; tedaj sem videl, kako se znova dviga izredni lik Kristusove matere. Dejansko je velikonočno spremenjenje v vstajenju uresničitev konkretnega dejstva doslej samo v dveh posameznih človeškega rodu: v Jezusu in Mariji!

Dva od nas živita velikonočno vstajenje kot prva in kot začetek vsega prenovljenega človeštva. Onadva sta "novi mož" in "nova žena" - drugi Adam in druga Eva.

To sta ne samo kot vzor za posnemanje ali preprosto kot cilj, ki ga je treba doseči, temveč kot edino učinkovito počelo preorojenja in življenja za vse.

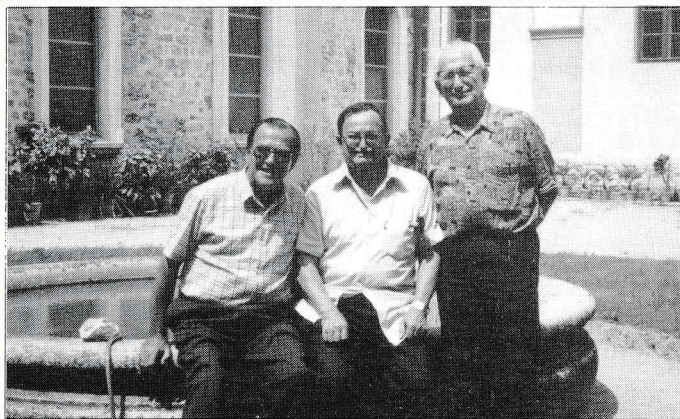
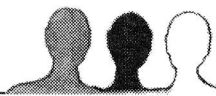
dialogu z njo svoje številne načrte.

Na velikonočno nedeljo pa se mi je posvetilo: z vso jasnostjo sem uvidel globoko stvarni vidik Marijine materinske vloge v življenju Cerkve.

Ko sem premišljeval o objektivnem pomenu Kristusovega vstajenja, ne v pomenu čudeža, kot je bil v Lazarjevem primeru, ko se je Lazar začasno vrnil v smrtno življenje, ampak v pomenu dokončne preobrazbe človeškega

S tem, da smo sklenili posnemati ljubljenega učenca, ki jemlje Marijo v svoj dom, nameravamo poglobiti stvarnost vstajenja po cerkvenem izročilu obenem s konkretnostjo, ki je tako domača don Boskovemu duhu in je tako značilna za njegovo pobožnost do Matere božje pod naslovom Pomočnice.

*Egidij Viganò
Marija prenavlja
don Boskovo salezijansko družino*

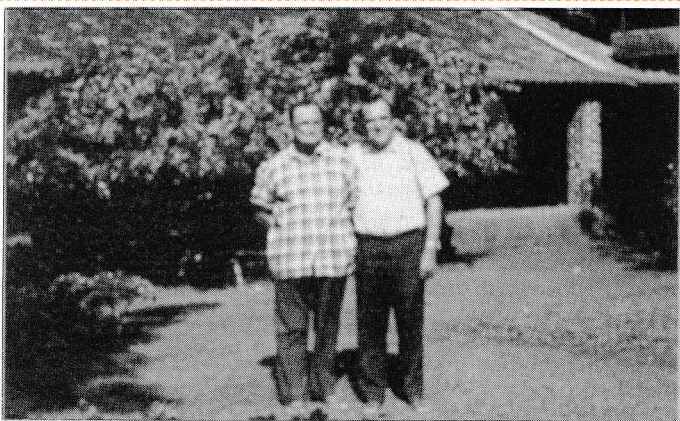
INDIJA

VEDNO ZNOVA

Ko sva junija 1994 z duhovnikom domačinom začela nov misijon v zelo raztreseni vasi v gozdu, da ni videti hiš, me je precej skrbelo, kako bo. Na voljo imamo tri hiše iz blata: v eni smo uredili mladinski dom in pisarno, drugo smo spremenili v delavnice za mizarje, varilce in elektroinštalaterje (za fante, ki niso končali nobene šole in se ne morejo zaposliti), tretjo za stanovanje in majhno kapelico.

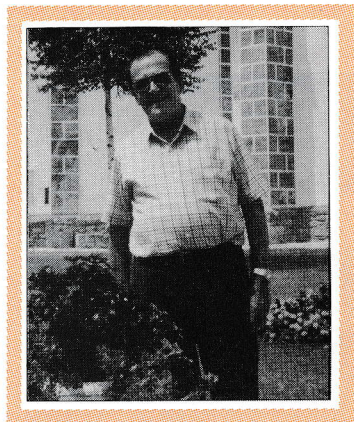
Vse je zelo na samem; ko fatje odidejo, ostaneva sama. Takoj na začetku pa nama je Bog poslal čuvaje: nekdo nama je podaril dva stara ovčarja. Sta zelo dobra čuvaja in ne pustita nikogar blizu. Ko je spomladi duhovnik odšel v Italijo na tečaj, sem bil povsem sam. V tej samoti in tišini sem še posebej občutil Božjo bližino in ljubezen v Jezusovi navzočnosti v tabernaklju.

Kljub revščini je Božja previdnost poskrbela tako, da nič potrebnega ne manjka. Ljudje so zelo prijazni in nam na razne načine pomagajo. Po enem letu smo dobili dovoljenje za zidavo šole in drugih potrebnih prostorov, prišlo je prav 24. maja, na praznik Marije Pomočnice, iz New Delhija.

Bog nas ima zelo rad, posebno če mu popolnoma zaupamo, ker naša revščina v Bogu postane moč. Koliko lažje in bolj srečno bi živeli, če bi bolj v Boga zaupali in izročili življenje njemu, ki vse vodi, mu izročili svoje zdravje, težave in duhovne potrebe. On ve, kaj potrebujemo in kaj nam manjka. Neprestano bi se mu morali zahvaljevati za vse, kar imamo in kar smo. Zahvala in hvaležnost je najlepša priprošnja. Saj smo kristjani izvoljeno ljudstvo. Kako bi morali biti srečni in veseli, saj nam je večna pokojnina zagotovljena. Neverni ljudje bi se morali spraševati, zakaj smo tako veseli in brezskrbni. Mi se pa včasih vedemo tako, kot bi nosili težko breme, pod katerim tarnamo. Ko bi bolj zaupali, ko bi bolj ljubili, ko bi bolj velikodušno delili s tistimi, ki nimajo, ko bi bolj verovali in zaupali Božji dobroti! Vse bi imeli, saj to vsak dan doživljamo misijonarji, to nas osrečuje.

Misijonarji se vedno znova vračamo. Marsikdo nam v domovini pravi: Kaj boš nazaj lezel, ostani tu, saj so tudi tukaj misijoni. Vse to je res, a Bog nas je poklical in vodil 50 let, kar smo zapustili domovino. Z veseljem moramo slediti njegovemu klicu, kamor koli nas kliče. Sreča na tem in onem svetu je prav v tem, da izpolnjujemo Božjo voljo - zdaj in vekomaj. *Ludvik Zabret*

INDIJA

"NE GRE VAM SLABO"

Letalo se je počasi dvigalo nad monsunske oblake, vroče planjave so zginjale pod meno. Z mešanimi občutki sem po petih letih zapuščil misijonsko postajalo v Madrasu in se napatil v domovino.

Zvečer pred odhodom so mi sobratje in fantje ogrnili rožnati venec, me pospremili s petjem in z željo, da bi se hitro vrnil. Pol srca sem jim pustil kar tam. Po 48 letih bivanja v Indiji sem pognal globoke korenine, se navezal na to deželo, vzljubil njene prebivalce in njihove navade. Indija je postala moje druga domovina.

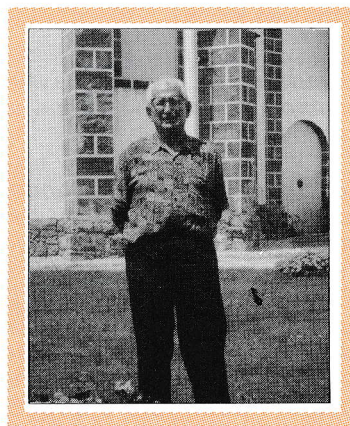
Doma se moje štiri sestre in brat pritožujejo: Na nas si pozabil! Res je, sestre imajo nekaj pravice do starejšega brata. Kot mlad fant sem jih pred več kot pol stoletja zapustil in jih v tem obdobju obiskal samo štirikrat. Krvne vezi so močne in se ne smejo pretrgati.

Spremljal sem sestro Nežko po Velenju. Čudovit kraj, široke ceste, snažne ulice, cvetje na balkonih. V Indiji je to težko najti. Vrata so se nama kar sama odprla v veliko samopostrežbo. Moje oči so se pasle po raznih oddelkih, kjer so bile naložene in razstavljene razne potrebne in nepotrebne dobrote; velika izbira.

Ne gre vam slabo, dobro živite v Sloveniji, bi rekla mamica šestih otrok iz bližnjega sluma v Madrasu, če bi videla, kaj mi ku-

pujemo in imamo na mizi. V spomin mi prihaja francoska sestra iz bližnjega zavetišča. Da nasiti 300 lačnih ust, gre vsak dan zjutraj v največji in najbolj luksuzni hotel v Madrasu in pobere, kar je ostalo od prejšnjega dne. Drobline, ki padajo z bogatinove mize...

Hvaležen sem Bogu in raznim dobrotnikom, da so mi omogočili obisk domovine in dragih. Veliko vidim, veliko se učim. Naj mi ti globoki občutki in vtisi dajo novega zagona, da bom ta zadnji konček življenja, ki mi ga Bog še hoče podariti, uporabil za blaginjo mojih dragih Indijcev. *Ivan Kešpret*

PAPUA

AVGUST 1935 -
NAJSREČNEJŠI MESEC

Moj najsrečnejši mesec v življenju, ko sem Bogu odgovoril dvakrat za DA. Prvič je bilo 4. avgusta, ki je bil zadnji dan mojega noviciata in sem Bogu in don Bosku zaobljubil, da za vedno ostanem zvest v službi mladih, ki so potrebni pomoči in ljubezni. Drugič je bilo 15. avgusta, ko sem pred oltarjem Marije Pomočnice na Rakovniku prejel misijonski križ in se s tem zavezal, da bom posvetil vse svoje življenje delu za širjenje evangelija v deželah, ki evangelija še ne poznajo.

Le devet dni pozneje, 24. avgusta, sem se že vkrcal na ladjo Victoria, ki me je odpeljala v Indijo, da izpolnim svojo obljubo. Z

misijonskim križem v roki sem 5. septembra srečno prispel v Bombay; ta križ me še danes spremlja povsod, kamor me Bog pošilja, vse do Papue Nove Gvineje.

Na tej poti proti cilju sem imel štiri krajše postaje, in sicer: 5 let v Indiji, 26 v Burmi, 2 leti v izgnanstvu (Slovenija), 11 na Filipinih in 15 na Papui Novi Gvinei. Vse to je bil čas samega sprejemanja in darovanja Ljubezni, in to neizmerno več prvega kot drugega.

Petletje v Indiji je bilo kot zasipanje z Božjo dobroto na mojo zgodnjo rast, za prihodnje delo med mladimi, ki jim je bila vera v Jezusov evangelij še neznan. Njegova dobrota me je vodila pri vzgoji v strokovni šoli in v katehizaciji.

Po prihodu v Burmo, v senco zlatih pagod in med prijazno burmansko mladino, sem bil po dveh letih priča groznega razdejanja dežele med viro druge svetovne vojne. Naše pravo vzgojno delo za to prijazno mladino se je začelo šele po končanem vojnem nasilju. Kmalu so se prikazali sadovi te vzgoje. Duhovni in redovni poklici so začeli brsteti. Prav to pa je rešilo naše delo propada leta pozneje, ko je komunistična vlada izgnala vse misijonarje.

Za petdeseti rojstni dan sem se znašel med filipinsko mladino na smetiščih Cebuja in Manile, med sto tisoči mladih, ki živijo na mestnih odpadkih. Brez težav so se množično odzivali življenju v naših zavodih s strokovnimi in srednjimi šolami, pa tudi redovnemu življenju.

S šestdesetimi leti sem se znašel med ljudstvom kodrastih las na največjem otoku Oceanije - na Papui novi Gvineji, da pomagam prebivalcem, ki še danes živijo, zlasti v notranjosti otoka, v nemogočih življenjskih razmerah. Danes imamo že tudi tu nad tisoč mladih, ki se pripravljajo za lepše, človeka bolj vredno življenje. Oblasti odobravajo in priporočajo naš - don Boskov - način vzgoje. Tudi tu imamo že prve salezijanske poklice, ki so zagotovilo nadaljevanja našega dela za blago mladih na tem Božjem otoku.

Jožko Kramar

SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE

PRVI MATURANTI

Čas počitnic se izteka. Kmalu se bodo odprla šolska vrata. Začelo se bo novo šolsko leto.

Posebno nestrpno ga pričakujejo tisti mladi, ki bodo letos prvič prestopili prag srednje šole. V Želimljem jih bo v dveh oddelkih prvega razreda nekaj čez petdeset. Žal tudi letos ni prostora za vse, ki bi želeli nadaljevati šolanje na naši gimnaziji. Kot po drugih srednjih šolah so imeli tudi pri nas prednost tisti osmošolci, ki so pokazali največ znanja in dosegli najboljši uspeh. O sprejetju ali nesprejetju so torej odločali osmošolci sami s svojo nadarjenostjo in s prizadevnostjo v učenju.

Konec meseca julija so tudi maturanti končno izvedeli za svoj uspeh na maturi. Prva generacija maturantov Gimnazije Želimlje je bila zelo uspešna, saj so razen enega vsi uspešno opravili maturo in si s tem odprli vrata za vstop na univerzo. Za njihove profesorje in vzgojitelje je to svojevrstna potrditev njihovega vzgojno izobraževalnega prizadevanja. Gotovo pa se

tega veselite tudi vi, dragi prijatelji in dobrotniki, saj čutite, da vaša dobrota že rodi prve obetavne sadove.

V Želimljem je bilo v tem času počitnic zelo živahno. Številnih duhovnih, družabnih in izobraževalnih srečanj se je udeležilo nekaj sto mladih iz vse Slovenije. Razveseljivo je, da je vedno več naših dijakov in dijakinj, ki velikodušno žrtvujejo nekaj počitniških dni in kot animatorji pomagajo v izvedbi najrazličnejših programov.

Z novim šolskim letom se bo zopet povečalo število dijakov na naši gimnaziji. Posebno čutimo pomanjkanje prostora v Domu Janeza Boska, saj bi velika

večina mladih želela bivati v domu. Letos bo hiša že povsem polna.

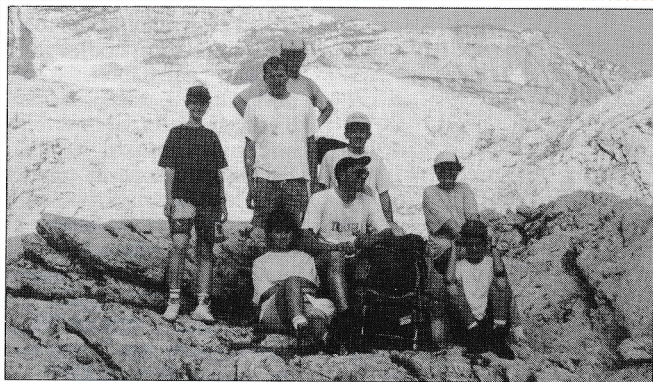
Nujno bi potrebovali nove prostore za dom in telovadnico, sicer drugo leto ne bomo mogli normalno vpisovati nove generacije.

Okvirni načrti za dozidavo so narejeni. Trenutno pripravljamo vse potrebno za pridobitev gradbenega dovoljenja. Največja skrb so finančna sredstva. Glede novih investicij in gradnje smo povsem prepuščeni sami sebi. Zato to skrb in svoje sanje znova delimo z vami, dragi dobrotniki. Mnogi se nam še redno oglašate in nam zagotavljate svojo vsestransko podporo. Iskreno smo vam hvaležni. Čutimo, da postajate eno z nami. Prepričan sem, da zmoremo še veliko. Ljubezen odkrije vedno kaj novega, s čimer preseneča. Morda boste znali nagovoriti še koga ter mu tako osmisliti njegovo dobroto in življenje.

Dovolj je, da ste mladi, pa vas imam zelo rad. Kot nekoč don Bosko, tako ponavljamo danes tudi mi. Imeti rad pomeni darovati del sebe za drugega.

Naj nam bo don Bosko trajen vir navdiha in močne medsebojne povezanosti.

Lojze Dobravec

**V SKLAD GIMNAZIJE
ŽELIMLJE STE DO 15. 8. 95
DAROVALI:**

Ambrožič A., Ambrožič M.(2x), Banovec M., Brodarič M.(2x), Čeferin M., Dolenshek Vode J., Drolc M., družina Jeromen, družina Mušič, družina Ušeničnik, Falnoga M., Gartner J., Grašič N.(2x), Grčar T.(2x), Jagodič S., Javoršek B., Jerič M., Kežman A., Knap A., Kocjan M., Kosi M., Kostelec B., Kostelec M.(3x), Kozina F., Krajnik M., Kunej F., Kunstek J., Legat A.(2x), Liun B., Maček, Mager A., Markun A.(2x), Marolt N., maturanti Gimnazije Želimlje, Mazij A., Mrzel S., N.N., N.N. Kranj, N.N. po T. Ciglarju, N.N. po J. Potočniku, Pihler I., Pintarič S., Pokorn J., Potočnik A., Reven N., Rode J., Rozman T., Saje P., Sajko A., Skomšek M.(3x), Srebrnjak F., Stefitz J., Stopar J., Šjfrer M., Škapin M., Škrabec J., Šorn J., Špendal M., Štrucej M., Tacer M., Tašič F., Tomažič M.(2x), Vergelj M.(2x), Zalokar J., Zupan F., Zupančič A. in več neimenovanih dobrotnikov, molivcev za duhovne poklice oz. bralcev Salezijanskega vestnika.

*Vsem darovalcem iskrena
hvala in Bog vam povrni.*

**KAKO PRISPEVATI V SKLAD
GIMNAZIJE ŽELIMLJE?**

Svoje prispevke v Sklad lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

Tolarska sredstva

Salezijanski zavod
Želimlje 46,
61292 Ig pri Ljubljani
Štev. žiro računa:
50100-620-133
sklic na štev.:
05 1010115-1580175
Nova Ljubljanskabanka d.d.

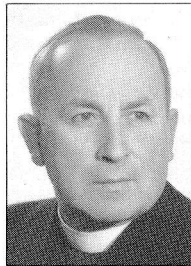
Devizna sredstva

Salezijanski inšpektorat
Rakovniška 6, Ljubljana
Konto Nr.
50100-620-133-99921/0
Nova Ljubljanskabanka d.d.
Trg revolucije 2,
Ljubljana, Slovenija

Pri nakazilih na žiro račun navedite oznako 'Gimnazija'.

Janez Utroša

* 1911 - † 23. VI. 1995

Rajni salezijanski duhovnik Janez se je rodil leta 1911 na Srednji Bistrici očetu Štefanu in materi Tereziji, v župniji Črensovci (škofija MB), v revni kmečki hiši. V družini so bili štiri otroci, sedaj že vsi rajni: Terezija, Agneška, Štefan in Janez. Nekaj časa so živeli skupaj z družino tete Katarine Kuzma. Svojega bratranca in sestrične je ljubil kot svoje brate in sestre. Rajna Rozina Kuzma, ki jo je imel Janez zelo rad, je o njem povedala veliko lepega. Rad je bral; tudi takrat je imel knjigo v rokah, ko se je s kravjo vprego peljal na polje.

Odločil se je, da bo študiral za duhovnika. Leta 1926 je šel v Italijo, nato na Portugalsko. Znal je več jezikov. Poučeval je vrsto let dijake v zavodu San Antonio v Estorilu pri Lisboni na Portugalskem. Tam ga je tudi zatekla smrt. Počiva na tamkajšnjem salezijanskem pokopališču.

Prvič se je vrnil v domovino leta 1954; takrat je v črensovski cerkvi obhajal ponovitev nove maše. Po tem letu je večkrat prihajal domov. Ko se je vračal na Portugalsko, pa ni maral slovesa. Rajši je odšel tiho, neopazno. Rad je imel svoj dom na Srednji Bistrici, rad pa tudi novo domovino Portugalsko, svojo sobico s pogledom na Atlantski ocean.

Zadnja leta so ga pestile težave, zdravstvene, pa tudi duševne, predvsem izguba njegovih najbližjih.

Naj bo pri Bogu priprošnjik novih duhovnih poklicev ne samo z domačega kraja, ampak tudi iz vse Slovenije.

Brigita Komar

*20. IX. 1936 - † 5. VIII. 1995

Na prvo soboto v mesecu, 5. avgusta, ob večernem zvonjenju angelovega češčenja, je Bog poklical k sebi našo dobro mamo Brigito. Po dolgem trpljenju neozdravljive boleznii je bila dopolnjena žrtev njenega življenja.

Bog jo je obdaril s mnogimi darovi in vse te je ona v polni meri razvila in veselje in dobro drugih. Živela je v številni družini in tako si je ustvarila tudi sama skupaj z možem Štefanom. Zgradila sta majhno, a prijetno hišo, v

kateri so v ljubezni odraščali otroci: 5 hčera in 3 sinovi. Namesto obetajoče kariere se je popolnoma posvetila svoji družini. Ni gledala na svoje ugodje, saj si je za vodilo izbrala: delati za srečo drugih.

Kljub temu da je v življenju mnogo trpela, nikoli ni hotela nikogar prizadeti. Otroci so ji bili v veliko veselje, še posebej Simona, ki si je izbrala redovni poklic pri sestrah hčerah Marije Pomočnice. Zelo je bila vesela 11 vnukov, ki so jo radi obiskovali tudi v zadnjih dnevih njene boleznii.

Hvaležni smo naši mami, da nam je posredovala vero in ljubezen ter nam vedno vse odpustila.

Na koncu se želimo zahvaliti vsem, ki so jo v velikem številu spremenjali na njeni zadnji poti. Prav tako hvala vsem, ki so ji stali ob strani in ji lajšali trpljenje. Vstajenja čaka na pokopališču v Gorjah pri Bledu. *Vsi njeni*

OTROCI NISO TEŽKI

nad. s 16. strani

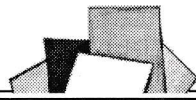
la tudi Monika od predšolskega verouka. Če imaš ideje, potem je zelo zanimivo. Saj taki otroci še sploh ne morejo biti težki."

Mati poje z veseljem, zato je tudi vključena v cerkveni pevski zbor, oče je član ZPS in delivec obhajila. Oba sta vključena v zakonsko skupino, kjer se dobro razumejo in si veliko pomagajo. Za duhovno rast poskrbijo tudi z duhovnimi vajami, ki se jih udeležijo vsa družina.

Oče je v službi; ker ni polovičar in ker mora zaslužiti za vso družino, mu to vzame veliko časa. Včasih je zelo težko najti čas, da so skupaj. "Nedeljo imamo za cerkev, za prijatelje in zase. Radi gremo na podeželje k staršem, veliko se mudimo v naravi, otroci zelo radi hodijo peš in neverjetno veliko zmorejo. Ker imava malo časa, da sva lahko sama skupaj, zato velikokrat po večernem delu, ko otroci že spijo, tudi opolnoči, greva za pol ure ven, da sva sama skupaj, da se lahko pogovoriva. To je zelo pomembno, saj dan ne sme miniti brez osebnega pogovora."

Na njih ni videti napetosti in živčnosti; zdi se, da vedo, kaj hočejo in tudi kako. In leto strpnosti? "Vsak dan se po malem vadimo in strpnosti. Vendar nam je vedno lepše!"

Ne samo vam, Novakovi, ampak tudi drugim družinam z otroki, naj bo vedno lepše, saj je res, tako kot pravite, da otroci niso težki, če niso težki starši, starejši in in družba. Bog daj, da bi bili družba, ki je naklonjena življenju in otrokom!

Profesor in dijak - prijatelj na Gimnaziji Želimlje Želimlje - mirni zaliv travnikov, daleč od mestnega vrveža. V tišino zelenja, ob robu gozda je posajenih nekaj belih stavb, med njimi gimnazija. Od sonca obsijana, vabeča odprtih vrat, z vonjem po domačih piškotih ob poznem petkovem popoldnevu. Bele tipke na starem črnem klavirju izvijajo zvok strun ob dotiku obiskovalca. Kot da so čakale prav nanj.

Minilo je poletje in prišel je tisti prvi september, ko se načrti spremenjajo v resničnost, ko gimnazija dobi stene, vrata, klopi in jo napolnijo ljudje. Dijaki, profesorji, vzgojitelji, kuharice, starši, predavatelji, obiskovalci. Novi obrazi, vprašujoči pogledi, vrvež po hodnikih, pritrjeni obrazi staršev. Poskušam si predstavljati svoje profesorje, ki bodo v naslednjih dneh, mesecih in letih vstopali v moje življenje in mu dali svoj neizbrisen pečat.

Predstava idealnega profesorja - modrega, prijaznega, spoštljivega in pravičnega, je živa, vendar, ali taki ljudje obstajajo? Ali lahko obstajajo tudi v resničnem svetu? V razredih z razposajenimi, lenimi, nesramnimi dijaki? Ali se tudi profesor sprašuje, kakšni bodo njegovi prvošolci? Ali ga bodo poslušali, spoštovali njegovo znanje in njegov trud, da jim ga prenese? Kot da bi stali vsak na enem bregu reke in vendar skupaj želeli preplavati njen zgornji, deroči del toka.

Gimnazijska leta so ko hudo-urniška voda - neučakana, nepremišljena, nepotrpežljiva. Vsi bi želeli spoznati in vedeti s čim manj truda. Časa za premislek je vedno premalo, saj življenje prinaša toliko novih dogodkov, vedno nova vprašanja, tavanje v izgubljene smeri. Iščem razlage za znane resnice, za neznano prihodnost. Preprostih odgovorov ni, dokler jih sami ne razberemo iz množice spoznanj. Kot raznoliki kamniti delci sestavljajo mozaik v začetku nerazpoznavno podobo, tako tudi naša prihodnost dobiva vedno jasnejše obrise.

Vsak slikar je avtor svoje podobe, vendar je v njej tisočero točk, ki so jih vanjo položile nevidne roke

učiteljev, vzgojiteljev in vzornikov. Mogoče se sliši romantično ali kar neresnično, toda spoznavam in verjamem, da je želimeljski profesor dijak prijatelj - vzornik z vsemi dobrimi in tudi slabimi človeškimi lastnostmi.

Dan za dnem, vsa gimnazijska leta pomaga slikati mojo, tvojo, našo življenjsko podobo. Mu bo uspelo v štirih letih iz čistih amaterjev vzgojiti vsaj dobre pripravnike za življenje? Zopet novo vprašanje, odgovor nanj bi bil preprost brez naših človeških napak. Ali znamo spoznati prave prijatelje in ne le tovariških sovrstnikov? Ali razumemo tekst med vrsticami zgodbe? Ali se za prijatelja tudi potrudimo in premagamo svoj egoizem? Če je naš odgovor vedno da, potem je pot med nami odprta za bogato prelivanje dragocenih izkušenj in nemogoče je, da bi vse to šlo v prazno.

Nesebičnost, ki jo doživljamo vsak dan, nas vendar ne more narediti hladne, brezčutne. Zanos učitelja mora zbuditi v nas umetnike življenja, željne naprej prenašati tako znanje kot tudi polnost življenja.

Odrasli bomo skupaj, tudi oni bodo sprejeli del naše mladosti. Vsaka generacija jih bo malce oplenitila, jim dodala kak siv las.

Upam, da se nas bodo spominjali z nasmeškom, kljub vsem hudournškim pastem, ki so jih z nami preplavali. Mogoče ravno zato, ker so bili z nami v tem mirnem želimeljskem zalivu.

Tim Gradnik, 3.b

Spoštovani!
Bilo je 11. junija, vreme oblačno, sonce sramežljivo kuka iza oblakov. Pripravim zajtrk, zbudim otroke. V trenutku so za mizo, saj gremo v Želimlje na vsakoletno srečanje družin.

Že na Velikih Poljanah nas pozdravijo deževne kaplje. Čedalje bolj lije. Na cilju smo med bolj zgodnjimi. Dvorana se polni. Pozdravljanje na levo in desno, znani in neznani obrazi, otroški živ žav. Srečanje začnemo z molitvijo, sledi predavanje prof. Toneta Ciglarja. Tema: strpnost. Otroci se razdele

po skupinah, prevzamejo jih sestre, asistenti in najmlajše varuške. Prof. Ciglar nam na svoj razgiban in humoren način natrese veliko resnice o strpnosti. Že je tu odmor za kavo.

Sledi delo po skupinah. Govorimo in razmišljamo o svojih izkušnjah z zvezi s strpnostjo. Koliko je strpnosti v naših družinah, med starši in otroki, na delovnem mestu, v šoli med dijaki in profesorji, med verujočimi in neverujočimi, med narodi. Temeljna ugotovitev: strpnost je možna samo tam, kjer je pristna ljubezen.

Ura se bliža eni, čas za kosilo. Zunaj še kar naprej dežuje, a to ne more vplivati na našo dobro voljo. Dijaki Gimnazije Želimlje nam kosilo popestrijo z glasbo. Najbolj zagreti za petje poprimemo: pa dajmo še eno, pa še tisto, a znaš oker... Harmonikar se smeje in igra, dokler nas ne zmoti g. Lojze: Dosti je. Gremo v dvorano ogledat, kaj so nam pripravili otroci. Nastop naših otrok je sponatan, vesel, prisrčen. Zaključek s sveto mašo in obljubo, da se drugo leto zopet vidimo.

Tisti najbolj oddaljeni se odpeljejo, mi še malo ostanemo. Otroci so se obesili na ročni nogomet, komaj jih spravimo v avtomobile. Vsega lepega je enkrat konec. Pa saj še ni konec.

Naslednji večer, v ponedeljek, je nastop skupine Gloria. Znova v avto pa hajd v Želimlje. Večer, poln ubranega petja, z bogato vsebino. Nekatere pesmi so že skoraj ponarodele; skupaj zapojemo: Daj mi roko, brat. Za konec pa Sanje, te ne smemo manjkati. Sedaj pa domov. Med vožnjo poslušamo novo kaseto skupine Gloria.

Bodite zahvaljeni, dragi salezijanci, za lepo in duhovno bogato nedeljsko srečanje. Mladi gimnazijci, hvala vam za vašo pomoč, pristno veselje in navdušenje. Hvala tudi vsem iz skupine Gloria, ki niste zapravili svojih talentov, ampak nas z njimi razveseljujete. Hvala vsem skupaj, ker ste napolnili z oljem naše svetilke, ker ste nam dali košček nebes. Naj Gospod še dolgo drži svojo roko nad vami.

Danica Cvar v imenu družine Cvar in mnogih drugih družin.

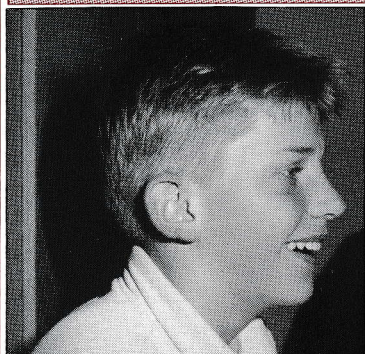
SALEZIJSKI KOLEDAR

SEPTEMBER

8. mali šmaren, obletnica posvetitve svetišča Marije Pomočnice na Rakovniku
9. zvečer shod družin na Rakovniku
10. jesenski romarski shod
24. spominski dan Marije Pomočnice in pobožnost zadnje nedelje, na Rakovniku ob 14.30

OKTOBER

24. spominski dan Marije Pomočnice
29. bl. Mihael Rua, prvi don Boskov naslednik, pobožnost zadnje nedelje, na Rakovniku ob 14.30

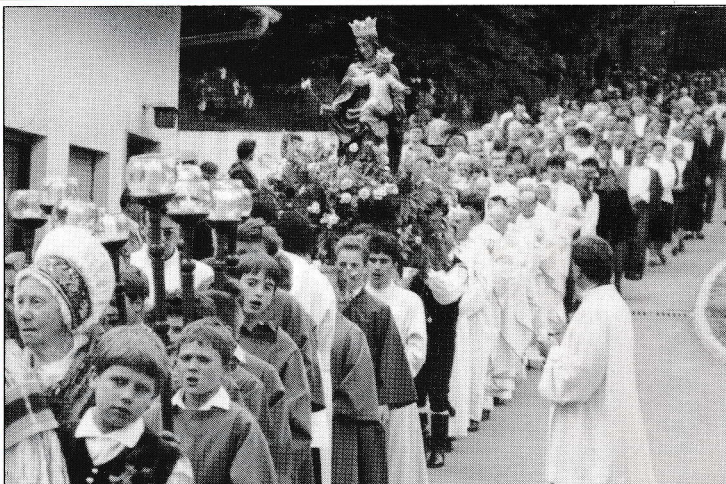

ŽELIMLJE

Srečanja za fante
4. - 6. razreda
od 27. - 29. oktobra 1995;

Srečanja za fante
7. - 8. razreda
od 3. - 5. novembra 1995;

Prijave: Peter Polc, Želimlje 46,
61292 lg, tel.: 061/662-012.

JESENSKI ROMARSKI SHOD

ob 60-letnici misijonarjev

8. september, petek

Pri maši ob 10.30 izpoved prvih redovnih zaobljub dveh salezijskih novincev: Toneta Krampača in Draga Šenčurja, ki bosta tako postala salezijanca

9. september, sobota

- ob 18.00 molitvena ura za družine, maša, srečanje družin - jubilarantov

10. september, nedelja

- maše ob 7., 8., 9.15, 10.30, 14.30 in 18.30.
Osrednja slovesnost popoldne:
- 13.30 adoracija, molitvena ura za misijone
- 14.30 slovesno somaševanje vodi msgr. Jože Kopeinig; misijonarja Majcen in Kramar slavita 60-letnico odhoda v misijone

V soboto in nedeljo ves dan priložnost za zakrament sprave. Posebej se bomo spominjali, kako so iz tega Marijinega svetišča odhajali misijonarji po vsem svetu z gorečnostjo sv. Janeza Boska.

Bogu se bomo zahvalili tudi za Marijino navzočnost, kajti 8. septembra leta 1924 je bilo svetišče slovesno posvečeno. Marija vas vabi pod svoj materinski plašč, zato, častilci, pridite!

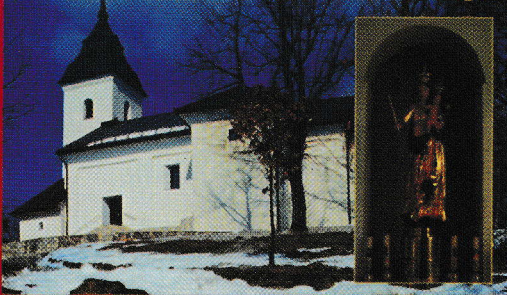
Duhovna ponudba v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku

- Vsako soboto ob 10.00 maša in molitvena ura za razne namene v pripravi na papežev obisk v Sloveniji.
- Vsako zadnjo nedeljo v mesecu ob 14.30 molitve, premišljevanje, pete litanije in maša.
- Priložnost za spoved: vsak petek od 15.00 naprej, ob sobotah od 9.00 ves dan, ob nedeljah od 14.00 naprej.

MARIJANSKI KOLEDAR

Blagor tistim, ki delajo za mir,
ker bodo postali božji otroci (Mt 5,9).

1996

Cerkve na Koroškem

1. P. Novo leto - Marija, belih Marij	27. S. Anže (Drobnik), svet. Prasko, svet.
2. T. Božič, M. c. i. svet. Cezar, M. c. i.	28. C. Marija Opatka, svet. Prasko, svet.
3. S. Silvestro, svet. Valentin, svet.	29. T. Anže, M. Kmet, svet.
4. E. Avgusta, svet. Avgust, svet.	30. S. Feliks, svet. Sebastijan (Bilčan), svet.
5. F. Miklavž (Evangelist), svet. Regin, svet.	31. N. 3. NAVADNA NED. - Agnes (Nedelj, Janež), svet.
6. S. Gregorijev rojstnodnev - prvi kralj	22. P. Klemenčič (Drobnik), svet. Karel, svet.
7. N. Jezusov kralj - Valentin (Zvonik)	23. J. Klemenčič, svet. Miklavž, M.
8. P. Sava, svet. Sava, svet.	24. S. Jezusovo sredo, M. c. i.
9. T. Jiljan, svet. Valentin, svet.	25. T. Spodnja svet. Prasko, svet. Klemenčič, svet.
10. S. Anže, svet. Valentin, M.	26. P. Marija, svet. Cezar, Prasko, svet.
11. Č. Marijine vaboževce - Veliki smaren	27. S. Avgusta, svet. Valentin, Valentin, svet.
12. P. Valentin (Drobnik), svet. Anže, svet.	28. N. 4. NAVADNA NED. - Dan državnosti
13. S. Klemenčič, svet. Miklavž (Klemenčič), M.	29. P. Klemenčič, svet. Anže, svet.
14. N. 2. NAVADNA NED. - Erika (Drobnik), M.	30. T. Marija, svet. Valentin, svet.
15. P. Prasko, svet. Miklavž, svet.	31. S. Anže, svet. Valentin, svet.
16. T. Marija, svet. Anže, svet.	

JANUAR + PROSINEC

Marijanski koledar bo vaš zvesti spremljevalec vseh 366 dni leta 1996. Fotografije cerkva bodo tudi okras vašega stanovanja. Žepni koledarček bo opozarjal na delovnike in praznike.

Ob 60-letnici misijonskega dela nam g. Jožko Kramar ponovno opisuje delček misijonarjevega življenja. Knjižica stane 500 SIT.

